C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Hořký konec.pdb

PDB Name: Stout - Hořký konec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Hořký konec

Ve starém domě z hnědého pískovce na Západní Pětatřicáté ulici poblíž řeky Hudson, který sloužil Nero Wolfovi jako sídlo a zároveň kancelář, pronikl beznadějný smutek do každého koutu každé místnosti, takže z něj nebylo úniku. Fritz Brenner ležel v posteli s chřipkou. Kdyby se jednalo o Theodora Horstmanna, který v nejvyšším patře pečoval o tři tisíce orchidejí, byla by to pouhá nepříjemnost. Kdybych to byl já, Archie Goodwin, tajemník, osobní strážce, pomocník a obětní beránek, Wolfe by byl přinejhorším mrzutý. Ale Fritz byl kuchař, a to takový kuchař, že Marko Vukčič ze známé Rustermanovy restaurace kdysi nabídl fantastickou sumu za jeho uvolnění z našich služeb a setkal se s opovržlivým odmítnutím jak Wolfovým, tak Fritzovým. To listopadové úterý už ho kuchyň neviděla třetí den a výsledná situace vůbec nebyla k smíchu. Měla spoustu smutných detailů, například v podobě zoufalého a katastrofálního souboje, který Wolfe sváděl v neděli odpoledne s párkem mladých kachýnek - a tak by se dalo pokračovat. Bylo úterý, čas oběda. Wolfe a já jsme seděli za jídelním stolem. Já jsem s chutí likvidoval plechovku fazolí, kterou jsem zakoupil v lahůdkách. Wolfe, se zarputilým a ponurým výrazem v široké tváři, nabral plnou lžičku čehosi z malé skleničky, kterou si právě otevřel, namázl ji na konec rohlíku, ukousl ho a žvýkal. Najednou, aniž mě cokoliv varovalo, exploze, jako by vybuchl granát. Instinktivně jsem upustil sendvič a zdvihl ruce, abych si chránil obličej, ale bylo příliš pozdě. Malé hrudky té věci a kousky rozžvýkaného rohlíku mě zasáhly jako šrapnel. Upřel jsem zrak na Nero Wolfa. "Tedy," pronesl jsem zničujícím tónem. Růžkem ubrousku jsem odstranil cosi ze svého očního víčka. "Nemyslíte, že byste mohl projednou zkonzumovat..." Nedokončil jsem. S výrazem tak šílené zuřivosti, jakou jsem u něj nikdy předtím neviděl, se vztyčil a zamířil do kuchyně. Zůstal jsem sedět. Poté, co jsem se svým ubrouskem napravil, co se dalo, a zatímco Wolfe nad kuchyňským dřezem kloktal a vyplachoval si ústa, jsem se natáhl pro tu skleničku, prohlédl si její obsah a přičichl k němu. Prozkoumal jsem nálepku. Byla malá a mluvila věcně: TINGLEYHO POCHOUTKY - Už od roku 1881 - Nejlepší játrová paštika č. 3 Právě jsem k ní znovu přičichával, když do místnosti vkráčel Wolfe s podnosem obsahujícím tři láhve piva, kus sýra a štangli salámu. Beze slova se posadil a začal krájet salám. "Poslední člověk, který po mně plivl," prohlásil jsem nedbale, "dostal tři kulky do srdce, než se zhroutil k zemi." "Fuj," řekl Wolfe chladně. "A navíc," pokračoval jsem, "on to alespoň tak myslel. Zatímco vy jste se pouze zachoval dětinsky a snažil jste se ukázat, jak obzvláště citlivý jste gurmán..." "Zmlkněte. Ochutnal jste to?" "Ne." "Tak to ochutnejte. Je to plné jedu." Podezřívavě jsem ho pozoroval. Bylo to deset ku jedné, že si ze mě utahuje, ale koneckonců existovalo pěkných pár lidí, kteří by smrt Nero Wolfa považovali za paprsek slunečního svitu v temnotách, a několik z nich se už dokonce pokusilo něco takového uskutečnit. Uchopil jsem skleničku a lžičku, nabral sousto velikosti hrášku a vložil ho do úst. O chvilku později jsem ho diskrétně, leč kvapně vyplivl do ubrousku a odporoučel se do kuchyně, kde jsem si několikrát vypláchl ústa. Po návratu do jídelny jsem si ukousl pořádný kus kyselé okurky. Poté, co ostrá chuť nakládačky do určité míry utišila bouři v mých chuťových buňkách, sáhl jsem po sklenici a znovu přičichl. "To je směšné," řekl jsem. Wolfe zavrčel. "Chci říct," pokračoval jsem spěšně, "že to nechápu. Jak by vás nějaký zloduch mohl otrávit? Koupil jsem to u Bruegela a sám to donesl domů. Otevíral jsem to a přísahal bych, že s víčkem nebylo manipulováno. Ale nemám vám za zlé, že jste to vyplivl, i když jsem byl náhodou zrovna v centru palby. Jestli je tohle Tingleyho představa vybrané exotické chuti, která má přitahovat přesycené labužníky..." "To stačí, Archie." Wolfe položil prázdnou sklenici. Ještě nikdy jsem od něho neslyšel tak výhružný tón. "Vaše neschopnost pochopit toto odporné zprznění na mě nepůsobí. Ještě bych dokázal tolerovat, kdyby mě nějaká vyděšená nebo pomstychtivá osoba zastřelila, ale tohle je neospravedlnitelné." Znovu zavrčel. "Mé jídlo. Znáte můj postoj k jídlu." Namířil prstem na skleničku a hlas se mu třásl zuřivostí. "Ať už to tam dal kdokoliv, bude toho trpce litovat." Víc už neřekl a já se soustředil na své fazole, okurky a mléko. Když dojedl sýr, vstal a s třetí lahví piva v ruce odešel z místnosti. Když jsem skončil já, uklidil jsem stůl, šel do kuchyně a umyl nádobí. Potom jsem zamířil do kanceláře. Wolfovo hmotné tělo bylo rozložené v nadměrném křesle za jeho stolem, opíral se o něj zády se zavřenýma očima a s úšklebkem na rtech, který prozrazoval, že pivo sestupující jícnem nespláchlo nic z té zášti. Aniž otevřel oči, zamumlal ke mně: "Kde je ta sklenice?" "Tady." Postavil jsem ji na stůl. "Sežeňte pana Whippla z laboratoře." Posadil jsem se ke svému stolu, vyhledal číslo a vytočil ho. Když jsem oznámil Wolfovi, že mám Whippla na lince, napřímil se, natáhl se pro svůj telefon a promluvil do něj: "Pan Whipple?... Tady je Nero Wolfe. Dobré odpoledne, pane. Můžete pro mě teď hned udělat jeden rozbor?... To nevím. Je to sklenička obsahující nějakou látku, o které jsem se bláhově domníval, že je jedlá... Nemám nejmenší představu. Pan Goodwin vám ji bez prodlení doručí." Byl jsem rád, že mám pochůzku, která mě na nějakou chvíli dostane z tohohle doupěte skleslosti, ale přihodilo se něco neodkladnějšího. Zazvonil zvonek u dveří,

a protože Fritz byl mimo provoz, musel jsem tam jít sám. Když jsem doširoka otevřel venkovní dveře, ocitl jsem se tváří v tvář něčemu příjemnému. Ještě jsem ji nestačil úplně ocenit a neříkám, že jsem musel zadržet dech, ale jediný důkladný pohled na ni ve mně vzbudil pocit, že bylo bláhové považovat svět za místo plné utrpení jen proto, že má Fritz chřipku. Její tváře tvořily jemnou křivku a oči měly světle zelenou barvu, zhruba jako zdi v mé koupelně. Vypadaly ustaraně. "Ahoj," řekl jsem nadšeně. "Pan Nero Wolfe?" zeptala se mě milým hláskem s přízvukem odněkud západně od Pittsburghu. "Jmenuji se Amy Duncanová." Věděl jsem, že je to beznadějné. Kdybych zašel za Wolfem, který se právě zmítal ve stavu, kdy jím střídavě lomcovaly zuřivost a malomyslnost, a řekl mu, že by ho chtěla vidět přitažlivá dívka jménem Duncanová, ať už to bylo kvůli čemukoliv, choval by se jako hulvát. Kdežto takhle existovala šance... Pozval jsem ji dál, dovedl ji halou do kanceláře a nabídl jí židli. "Slečna Duncanová, pan Wolfe," řekl jsem a posadil se. "Chce vás o něco požádat." Wolfe se na ni ani nepodíval a upřel pohled na mě. "K čertu s vámi!" zamumlal. "Jsem teď zaneprázdněný. Mám práci." Obrátil se k návštěvnici. "Slečno Duncanová, stala jste se obětí nestydatosti mého potrhlého asistenta. Já také. Přijímám lidi jen po předchozím ujednání." Usmála se na něj. "Omlouvám se, ale teď, když už jsem tady... Nezabere to moc času..." "Ne." Jeho pohled se vrátil ke mně. "Archie, až vyprovodíte slečnu Duncanovou, vraťte se sem." Zjevně se vůbec nekontroloval. Co se tohoto týká, já sám jsem byl poněkud podrážděný, po těch třech dnech, kterými jsem právě prošel, a zdálo se mi, že před další výměnou zdvořilostí by bylo záhodno poněkud vychladnout. Takže jsem vstal a pevně mu řekl: "Zajedu do města do laboratoře. Můžu slečnu Duncanovou svézt." Zdvihl jsem skleničku. "Chcete, abych počkal...?" "Kde jste to vzal?" zeptala se Amy Duncanová. Udiveně jsem na ni pohlédl. "Vzal? Tuhle skleničku?" "Ano. Kde jste ji vzal?" "Koupil jsem ji. Pětašedesát centů." "A vezete ji do laboratoře? Proč? Chutná to divně? Ach, vsadím se, že ano! Hořké?" Ohromeně jsem na ni zíral. Wolfe se napřímil, zaostřil na ni pohled a vyštěkl: "Proč se na to ptáte?" "Protože," řekla, „jsem poznala tu nálepku. A vy ji chcete dát do laboratoře... kvůli tomu jsem za vámi přišla! Není to zvláštní? Sklenice toho přímo tady..." Na kterémkoliv jiném člověku by Wolfův výraz vyjadřoval stav naprostého oněmění, ale já ho nikdy neviděl až tak vyvedeného z míry, že by nedokázal promluvit. "Chcete tím říct," zeptal se, "že jste ve skutečnosti věděla o tom hanebném spiknutí? Že jste věděla o tomto nepopsatelném útoku na mou chuť a mé zažívání?" "To ne! Ale vím, že je v tom chinin." "Chinin!" zařval. Přikývla. "Předpokládám." Natáhla ke mně ruku. "Můžu se na to podívat?" Podal jsem jí tu skleničku. Odstranila víčko, konečkem prstíku nabrala malinko obsahu, olízla ho jazykem a čekala na efekt. Netrvalo to dlouho. "Brrrr!" otřásla se a dvakrát polkla. "Je to jasně hořké. Takže je to ono." Položila sklenici na stůl. "Jak velmi zvláštní..." "Ne zvláštní," řekl Wolfe temně, zvláštní není to správné slovo. Říkáte, že v tom je chinin. Věděla jste to hned, jak jste ji uviděla. Kdo ho tam dal?" "Nevím. Kvůli tomu jsem za vámi přišla, abyste to zjistil. Víte, můj strýček... Mohu vám o tom povědět?" "Můžete." Začala se soukat z kabátu a já jí pomohl a odložil ho stranou, aby se mohla pohodlně usadit. Poděkovala mi s přátelským úsměvem, ve kterém nebylo po chininu ani stopy, a já se vrátil ke svému stolu, vytáhl zápisník a nalistoval prázdnou stránku. "Arthur Tingley," řekla, "je můj strýc. Bratr mé matky. Vlastní Tingleyho Pochoutky. A je to takový tvrdohlavý..." Začervenala se. "No, je tvrdohlavý. Skutečně mě podezírá, že mám něco společného s tím chininem, jenom proto... úplně bezdůvodně!" "Vy říkáte," otázal se nevěřícně Wolfe, "že ten syčák, ačkoliv ví, že ty jeho zatracené pochoutky obsahují chinin, pokračuje v jejich prodeji?" "Ne," zavrtěla hlavou, "není to syčák. Takhle to není. O tom chininu se dozvěděli teprve před několika týdny. Začaly přicházet stížnosti a z celé země se jim vracely zpátky tisíce skleniček. Nechal udělat rozbor a mnoho z nich obsahovalo chinin. Samozřejmě to byla jen malá část celého objemu výroby - je to pořádně velká společnost. Snažil se to vyšetřit a slečna Yatesová - ta řídí produkci - přijala všechna možná opatření, ale v posledních dodávkách se to stalo zase." "Kde je ta továrna?" "Nedaleko odtud. Na Západní Šestadvacáté ulici, blízko řeky." "Vy tam pracujete?" "Ne, kdysi jsem tam pracovala, když jsem přišla do New Yorku, ale... skončila jsem tam." "Víte, co vyšetřování odhalilo?" "Nic. Nic podstatného. Můj strýc podezřívá... řekla bych, že podezřívá každého, dokonce i svého syna Philipa, svého adoptovaného syna. A mě! To je prostě směšné! Ale hlavně podezřívá jednoho muže - viceprezidenta společnosti Potraviny a Nápoje. Tingleyho Pochoutky jsou starý, zavedený podnik - můj pradědeček ho založil před sedmdesáti lety - a P. and N. se ho pokoušela koupit, ale můj strýc ho nechtěl prodat. Myslí si, že někdo podplatil někoho v továrně, aby tam dal ten chinin a vystrašil ho tak, že by si dal říct. Myslí si, že to pan - ten viceprezident, o kterém jsem mluvila - udělal." "Pan...?" "Pan Cliff. Leonard Cliff." Sotva postřehnutelná změna v jejím hlase mě přinutila na chvíli zvednout oči od zápisníku. Wolfe se vyptával: "Vy znáte pana Cliffa?" "Ach ano." Zavrtěla se na své židli. "Tedy, já... jsem jeho sekretářka." "Podívejme se." Wolfe zavřel oči a pak je znovu napůl otevřel. "Když jste opustila zaměstnání u svého strýce, dala jste se dohromady s jeho nepřítelem?" Vzplanula zlobou. "Jistěže ne!" řekla rozhořčeně. "Mluvíte jako můj strýc. Musela jsem mít nějakou práci, ne? Narodila jsem se a vyrostla v Nebrasce. Před třemi lety má matka zemřela a já přišla do New Yorku a začala pracovat v strýčkově kanceláři. Vydržela jsem tam dva roky, ale začalo to být... nepříjemné, takže jsem buď odešla, nebo mě vyhodil, těžko říct. Sehnala jsem práci jako stenografka u P. and N., před šesti týdny jsem byla povýšena a teď jsem sekretářka pana Cliffa. Jestli chcete vědět, proč to začalo být v kanceláři mého strýce tak nepříjemné..." "Nechci. Pokud to ovšem nemá něco společného s tou chininovou záležitostí." "To nemá. Vůbec nic." "Ale vás ten chinin zajímá natolik, že jste kvůli tomu přišla za mnou. Proč?" "Protože můj strýc je takový..." Zarazila se a kousla se do rtu. "Vy ho neznáte. Píše mému otci něco o mně, co ve skutečnosti není pravda, a můj otec také píše a vyhrožuje, že přijede do New Yorku - je to takový hrozný zmatek! Já jsem chinin do těch jeho zatracených Pochoutek nedala! Asi jsem proti němu zaujatá, ale nevěřím, že se jakékoliv vyšetřování, které on povede, někam dostane a jediný způsob, jak to zastavit, je nechat to vyšetřit někoho, kdo ví, kudy na to." Usmála se na něj. "Čímž se dostávám k té trapné části. Nemám moc peněz..." "Máte něco lepšího," zamumlal Wolfe. "Lepšího?" "Ano. Štěstí. Ta věc, kterou se chcete dozvědět, je totéž, co jsem si já umínil zjistit ještě dřív, než jsem se dozvěděl, že vůbec existujete. Už předtím jsem řekl panu Goodwinovi, že mizera, který otrávil tu paštiku, toho bude litovat." Zašklebil se. "Ještě pořád tu pachuť cítím. Mohla byste teď zajít s panem Goodwinem do továrny svého strýce a představit ho?" "Já..." Vrhla pohled na

hodinky a zaváhala. "Přijdu hrozně pozdě zpátky do kanceláře. Dovolila jsem se jen na hodinu..." "Dobrá. Archie, vyprovoďte slečnu Duncanovou a vraťte se pro instrukce." Byly sotva tři hodiny, když jsem se chystal splnit tu poslední, a sklenička v mé kapse byla jen z poloviny plná, protože nejdřív jsem zajel do města do laboratoře, kde jsem nechal vzorek na rozbor. Třípatrová cihlová budova na Západní Šestadvacáté ulici byla stará a ponurá, s tunelem skrývajícím dlážděnou příjezdovou cestu pro naklaďáky uprostřed. Vedle tunelu byly tři kamenné schody vedoucí ke dveřím, na kterých byl popraskanou a vybledlou barvou vyvedený nápis: TINGLEYHO POCHOUTKY - KANCELÁŘ Když jsem zaparkoval svůj sporťák a vystoupil, vrhl jsem obdivný pohled na luxusní ocelově šedé auto se značkou GJ88 stojící u chodníku. "Časy se mění," pomyslel jsem si, "příště si pořídím takovéhle." Už jsem pokládal nohu na první z kamenných schodů vedoucích ke kanceláři, když se otevřely dveře a v nich se objevil muž. Měl jsem zatarasenou cestu. Na první pohled se zdálo nemožné, že by ho někdo mohl nazývat strýčkem Arthurem, s jeho hranatou nesmlouvavou bradou a úzkými tvrdými rty, ale nechtěl jsem propást svou kořist, a tak jsem neuhnul a oslovil ho: "Pan Arthur Tingley?" "Ne," řekl tónem, který nepřipouštěl námitky, a když se protáhl kolem mě, vrhl na mě nadřazený pohled svýma chladnýma, pronikavýma očima, které byly stejně ocelově šedé jako jeho auto. Právě včas jsem si vzpomněl, že mám v kapse kousek žluté křídy, kterou jsem to ráno označoval kelímky s orchidejemi. Obešel jsem ho, přimáčkl ho ke dveřím auta, které uniformovaný řidič přidržoval otevřené, a dvěma rychlými tahy křídou jsem nakreslil na elegantní lak velké X. "S tímhle si nehrajte," řekl jsem přísně, a než kterýkoliv z nich mohl cokoliv říct nebo udělat, vyběhl jsem po kamenných schodech a vstoupil do budovy. Bylo to pěkně zanedbané doupě. Z omšelé haly vedlo nahoru zchátralé schodiště. Vystoupal jsem do prvního patra, kde jsem uslyšel odněkud přicházející hluk, včetně hučení strojů, rozvrzanými dveřmi pronikl do další části a ocitl se v předpokoji. Zpoza zamřížovaného okénka na mě vykukoval něčí dědeček a mně se mu hlasitým křikem podařilo sdělit, že chci vidět pana Arthura Tingleyho. Po chvíli čekání mi bylo řečeno, že pan Tingley je zaneprázdněn a bude po neurčitou dobu. Na list ze svého bloku jsem napsal: "Chinin - naléhavě!" a dal mu to poslat. To zabralo. Po dalším čekání přišel šilhavý mladík a provedl mě labyrintem různých oddělení a chodbou až do kanceláře. U starého odřeného stolu se stahovací roletou seděl muž a mluvil do telefonu a v křesle proti němu byla usazena žena, starší než on, se vzhledem velícího důstojníka. Protože mi do toho telefonátu nic nebylo, stál jsem tam a poslouchal a dal jsem si dohromady, že někdo jménem Philip by se sem měl dostavit okolo páté hodiny nebo tak nějak. Mezitím jsem si rovněž prohlížel místnost, kterou jim tu zjevně nechali nádavkem Indiáni, když prodávali ostrov Manhattan. U dveří, částečně skrytých zástěnou, stála stařičká komoda s umyvadlem s mramorovou deskou. Masivní staromódní sejf byl umístěn u zdi naproti Tingleyho stolu. Dřevěné skříňky a police naložené sbírkou po staletí nahromaděných věcí zabíraly většinu zbývajícího místa podél zdí. "Kdo sakra jste?" Otočil jsem se a přistoupil k němu. "Člověk jménem Goodwin. Archie. Otázka zní, chcete, aby se v Gazette objevil článek o chininu v Pochoutkách, nebo byste si o tom radši nejdřív promluvil?" Spadla mu čelist. "Gazette?" "Správně. Přes milión výtisků." "Proboha!" řekl prázdným a bezmocným hlasem. Žena na mě civěla. Zachvátil mě soucit. Možná si zasloužil mínění své neteře, ale v tuhle chvíli to bylo dozajista dojemné stvoření. Posadil jsem se. "Buďte veselý," řekl jsem mu povzbudivě. "V Gazette to ještě nevědí. To je pouze jedna z možností, kterou nabízím pro případ, že byste se k tomu stavěl vyhýbavě. Zastupuji Nero Wolfa." "Nero Wolfa, toho detektiva?" "Ano. Začal jíst..." Žena si odfrkla. "Čekala jsem to. Nevarovala jsem vás, Arthure? Vydírání." Vystrčila na mě bradu. "Pro koho pracujete? Pro P. and N.? Pro Spojené Vločkárny?" "Ani pro jedny. Vy jste slečna Yatesová?" "To jsem. A můžete vzít..." "Promiňte." Zakřenil jsem se na ni. "Rád vás poznávám. Pracuji pro Nero Wolfa. Snědl plnou lžíci játrové paštiky číslo tři s bolestnými důsledky. Je velmi citlivý, co se jídla týká. Chce mluvit s osobou, která tam dala ten chinin." "To já také," řekl temně Tingley. "Vy ji neznáte. Nebo ano?" "Ne." "Ale rád byste ji znal?" "To si teda pište." "Dobrá. Přišel jsem vám nadělit dárky. Kdybyste si na tuhle práci najali Wolfa za předpokladu, že by to vzal, stálo by vás to majlant. Ale on je pomstychtivý. Přeje si něco tomu chininovému padouchovi provést. Byl jsem sem vyslán, abych se tu porozhlédl a kladl otázky." Tingley potřásl unaveně hlavou. Pohlédl na slečnu Yatesovou. Ona pohlédla na něj. "Věříte mu?" zeptal se jí Tingley. "Ne," prohlásila úsečně. "Je pravděpodobné...?" "Jistěže ne," přerušil jsem ji. "Nic okolo Nero Wolfa není pravděpodobné, což je důvod, proč ho snáším. Není to pravděpodobné, ale je to tak. Vy lidičky jste komičtí. Nabízí se vám zdarma služby nejlepšího detektiva v zemi a jen se poslechněte. Říkám vám, Wolfe toho chininového šiřitele dostane. S vaší spoluprací, prima. Bez ní - budeme muset začít tím, že tomu dáme trochu publicity, a proto jsem taky zmínil Gazette." Tingley zasténal. Slečna Yatesová upřela svůj pronikavý pohled do mých očí. "Na co se chcete ptát?" "Na všechno, co mě napadne. Počínaje nejlépe vámi dvěma." "Mám práci. Právě teď bych měla být mimo továrnu. Říkal jste, že máte schůzku, Arthure?" "Ano." Tingley odsunul židli a vstal. "Musím... musím někam jít." Z věšáku vedle stolu vzal kloubouk a z jiného svůj kabát. "Vrátím se v půl páté." Nasoukal se do kabátu a otočil se ke mně. Klobouk měl posazený nakřivo. "Pokud s vámi slečna Yatesová bude chtít mluvit, může vám toho říct zrovna tolik, co já. Stejně jsem z toho napůl šílený. Jestli je to nějaký ďábelský trik té party z P. and N...." Sklonil se ke svému stolu, otočil klíčkem spodní zásuvky, strčil ho do kapsy a zamířil ke dveřím. Na prahu se otočil: "Postarejte se o to, Gwen." Takže se jmenovala Gwendolyn nebo možná Guinevera. To jméno jí nepochybné museli dát, když byla úplně malá - řekněme před šedesáti lety. Výkonně a nevyrušitelně sbírala různé listiny, které nechal Tingley rozházené po svém stole, a zatěžovala je válcovitým kusem kovu s číslicí dvě, závažím ze starodávné váhy. Napřímila se a setkala se s mým pohledem. "Přemlouvala jsem ho, ať na to najme detektiva, ale nechtěl. Někdo musí tuhle věc zastavit. Je to strašné. Pracuji tu celý život, řídím továrnu dvacet let, a teď..." Zatnula zuby. "Pojďte se mnou." Následoval jsem ji. Vyšli jsme jinými dveřmi, než kterými jsem přišel, přešli jsme chodbu, prošli dveřmi na jejím konci a octli se v místě zrodu Pochoutek. Dvě stě dívek a žen, možná víc, v bílých pracovních pláštích se lopotilo u stolů, pultů a různých druhů kádí a strojů. Slečna Yatesová mě vedla uličkou a zastavila se u velké nádrže. Žena zhruba mého věku, která do ní hleděla, otočila tvář k nám. "Tohle je slečna Murphyová, má asistentka," prohlásila stručně slečna Yatesová. "Carrie, tohle je pan Goodwin, detektiv. Zodpověz mu všechny otázky, které bude klást, kromě našich receptů a ukaž mu

všechno, co bude chtít vidět." Otočila se ke mne. "Promluvím si s vámi později, až zkontroluji nějaké směsi." Zpozoroval jsem záblesk čehosi, snad váhání nebo pochopení, v očích slečny Murphyové, ale zmizel stejně rychle, jako se objevil a ona tiše řekla: "Ano, slečno Yatesová." Wolfe se držel svého navyklého denního rozvrhu s určitým zatvrzelým zoufalstvím navzdory katastrofě způsobené Fritzovou chřipkou. Všechna dopoledne od devíti do jedenácti a odpoledne od čtyř do šesti trávil nahoře ve svém skleníku. Když toho odpoledne v šest sešel dolů, už jsem na něj čekal v kanceláři. Zastavil se uprostřed místnosti, rozhlédl se, zamračil se na mě a řekl: "Doktor Vollmer prohlásil, že Fritz může ráno vstát. Dnes ještě ne. Ne na večeři. Kde je pan Tingley?" "Nevím." "Řekl jsem vám, abyste ho sem přivedl." Užíval svého nejprovokativnějšího tónu. Jako kdybych to byl já, kdo mu dal do jídla chinin. Řekl jsem: "To je dobře, že Fritz už bude zítra na nohou. Takhle to nemohlo jít dál. Tingley je na pokraji nervového zhroucení. Odešel chvíli potom, co jsem se k němu dostal. Slečna Yatesová, jejíž křestní jméno je Gwendolyn, správkyně továrny, a její asistentka, slečna Carrie Murphyová, mě provedly. Právě jsem dopsal podrobnou zprávu, ale není v ní nic než holá fakta. Tingley se vrátil okolo půl páté, ale když jsem si s ním chtěl promluvit, právě vedl rozhovor se svým synem a mě vykopli na ulici. Vrátím se tam ráno, jestli stále ještě pracuji pro vás. Ti z vás, kteří jsou pro mé odstoupení z funkce, zvedněte ruce." Vztyčil jsem pravici. "Fuj!" řekl Wolfe. "Muž prodávající otrávené jídlo..." "Chinin není jed." "Muž prodávající otrávené jídlo a vy ho klidně necháte pohodlně usazeného konverzovat se synem. Nyní jdu do kuchyně a budu se snažit připravit něco k jídlu. Kdybyste se mohl připojit..." "Ne, děkuji. Mám schůzku. Nečekejte na mě." Šel jsem do haly, vzal svůj klobouk a kabát a vypadl. Z garáže na Desáté avenue jsem si vzal místo sporťáku sedan a zajel do Pietra na Devětatřicáté ulici, kde jsem spořádal talíř špaget a haldu salátu. Díky tomu jsem se cítil o něco lépe. Když jsem znovu vyšel na chodník, pršelo, poryvy studeného listopadového deště bičovaly všechno okolo, takže jsem zasprintoval za roh do kina. Ale neměl jsem klid. Wolfovo rýpnutí bylo dost oprávněné - řekněme asi z jednoho procenta - na to, aby to ve mně hryzalo. Mé hodinky ukazovaly tři čtvrtě na osm. Vyšel jsem do vestibulu, vytáhl zápisník a nalistoval stránku, kam jsem si podle svého zvyku zaznamenal jména a adresy všech osob spojených s případem. Tingley bydlel v čísle 691 na Sullivanově ulici. Telefonovat mu nemělo smysl, protože plán byl sehnat ho a přivést. Nasedl jsem do svého auta a rozjel se pro něj. Byl to starý cihlový dům, modře natřený, nejspíš původně sídlo jeho otce a předtím jeho dědečka. Černošská služka mi řekla, že není doma, neukázal se ani na večeři a mohl by tedy být ve své kanceláři. Začínalo to vypadat poněkud beznadějně, ale měl jsem to téměř při cestě, takže když jsem se dostal na Šestadvacátou ulici, odbočil jsem na západ. Zastavil jsem u chodníku přesně před Tingleyovou budovou. Vypadalo to slibně, v prvním patře svítilo několik oken. V dešti jsem přeběhl chodník, našel dveře odemčené a vstoupil. V hale svítilo světlo a já se vydal ke schodům. Ale s nohou položenou na prvním schodu jsem se zarazil. Vzhlédl jsem totiž a spatřil něco tak neočekávaného, že jsem vypoulil oči jako ropucha. V polovině schodiště stála naproti mně Amy Duncanová. Měla bledou tvář, skelný pohled, oběma rukama se křečovitě držela zábradlí a nakláněla se ze strany na stranu. "Vydržte!" vykřikl jsem ostře a rozběhl se po schodech nahoru. Než jsem se k ní dostal, ztratila vědomí. Sesula se k zemi přímo mně k nohám. Zdvihl jsem ji, sešel s ní dolů a položil ji na zem. Byla v bezvědomí, ale když jsem jí zkusil pulz, byl v pořádku. Běžné mdloby, pomyslel jsem si, ale vzápětí jsem to musel vzít zpět, protože jsem na její hlavě spatřil nad pravým uchem velkou bouli. Tím se věci změnily. Napřímil jsem se. Někdo ji nesporně praštil. Bral jsem schody po dvou a hledal jsem toho ptáčka. V chodbě v prvním patře se svítilo a v předpokoji jakbysmet. Zavolal jsem, ale nikdo se neozval. Dveře vedoucí dovnitř byly otevřené, a tak jsem prošel a pak pokračoval ještě několika otevřenými dveřmi a vnitřní halou až ke vstupu do Tingleyho kanceláře. I tyhle dveře byly otevřené a místnost osvětlená, ale od prahu nebylo nikoho vidět. Napadlo mě, že zastená stojící v pravém úhlu ke zdi by mohla někomu dobře posloužit jako úkryt, odkud by mě mohl napadnout ze zálohy, takže jsem uhnul stranou a čelem k ní ji obešel a pro všechny případy nahlédl za ni. Po zádech mi přeběhl mráz. Tingley tam ležel natažený podél zástěny, hlavou směrem ke komodě s umyvadlem, a jestli byla jeho hlava stále ještě připojena k tělu, muselo to být vzadu, a to nebylo vidět. Vpředu tedy určitě žádné spojení nezůstalo. Několikrát jsem se nadechl a polkl, což mělo poněkud podnítit mé vnitřní procesy, které se na okamžik zastavily. Krev z rány zející v jeho krku se rozlévala po podlaze, stékala v rudých jazycích prohlubněmi ve starých zkroucených prknech a já ukročil stranou a zeširoka ho obešel, abych se dostal k druhému konci jeho těla. Když jsem si vedle něj dřepl, abych ho prohlédl, zjistil jsem dva fakty: Vzadu na lebce měl bouli a v tom místě také protrženou kůži a byl dočista mrtvý. Narovnal jsem se a zaregistroval několik dalších důležitých položek, které jsem měl na očích:

1. Zakrvavený ručník na podlaze u umyvadla, půl metru od zdi.
2. Další zakrvavený ručník přehozený přes okraj umyvadla, napravo.
3. Nůž s dlouhou tenkou čepelí a černou rukojetí z umělé hmoty na zemi mezi tělem a zástěnou. Odpoledne jsem v továrně viděl, jak s takovými noži dívky krájejí maso.
4. Na podlaze mezi dvěma předními nohama komody kovový válec s číslicí dvě. Bylo to Tingleyho těžítko.
5. O kus dál, až za hranou zástěny, dámská kabelka z hadí kůže. Tu už jsem také viděl, když Amy Duncanová navštívila Wolfovu kancelář. Znovu jsem celou tu spoušť obešel, sebral jsem kabelku, nacpal ji do kapsy kabátu a prohlédl si zbytek místnosti. Ničeho jsem se nedotkl, ale někdo jiný ano. Zásuvka psacího stolu s roletou ležela vysypaná na podlaze. Dvířka toho velikého starého sejfu byla otevřená. Věci z polic byly shozeny a rozházeny všude kolem. Tingleyho plstěný klobouk visel na háčku na zdi nalevo od psacího stolu, ale jeho kabát ležel zmuchlaný na zemi. Podíval jsem se na hodinky. Bylo 8.22. Byl bych to tam rád prozkoumal důkladněji, ale kdyby se Amy Duncanová probudila a zmizela... To se ale nestalo. Když jsem došel dolů, stále ležela na zemi. Znovu jsem jí zkusil pulz, zapnul jí kabát, ujistil se, že jí klobouk pevně drží na hlavě a zdvihl ji. Otevřel jsem dveře a prošel, aniž by se o ně uhodila, nohama jsem nahmatal schody a sešel po nich. Přešel jsem chodník ke svému autu a s ní v náručí jsem se na chvíli zastavil. Myslel jsem, že by ji déšť mohl oživit. Vzápětí jsem málem potřeboval oživování sám. Něco mě praštilo do čelisti. Klesl jsem k zemi, ne z donucení, ale z vlastní vůle, abych se zbavil svého břemene. Když jsem znovu vyskočil

na nohy, nechal jsem Amy ležet na chodníku a uskočil stranou, když se na mě ten muž znovu vrhl. Jak jsem uhnul, ztratil rovnováhu, ale hned ji zase nabyl a sápal se po mně. Předstíral jsem úder levačkou, on po ní chňapnul a má pravačka ho trefila přesně. Sesul se a už nevstal. Doběhl jsem zpátky ke kamenným schodům a zavřel dveře, vrátil se, otevřel zadní dvířka auta a naložil Amy dovnitř. Otočil jsem se, právě když se škrabal na nohy. Vrhl se na mě, křičel o pomoc a zároveň volal policii. Zjevně toho věděl o pěstních soubojích asi tolik, co já o lovu perel, takže jsem ho prudce otočil, zezadu mu sevřel paže levačkou, pravačkou mu stiskl hrdlo a štěkl mu do ucha: "Ještě jednou mukneš a sbohem! Máš jedinou šanci na přežití. Buď hodnej a udělej, co ti řeknu." Než jsem uvolnil sevření, ujistil jsem se, že u sebe nemá zbraň. Ani nepípl, tak jsem ho pustil. "Otevřete dveře toho auta..." Myslel jsem přední dveře, ale než jsem ho mohl zarazit, otevřel zadní, polovinou těla se nasoukal dovnitř a začal skučet: "Amy! Proboha, ona je... Amy..." Popadl jsem ho za rameno, vytáhl ven, zabouchl zadní a otevřel přední dvířka. "Žije," řekl jsem, "ale vy za pět vteřin nebudete. Nasedněte a hezky se připoutejte. Vezmu ji k doktorovi a vy pojedete s námi." Nasedl. Postrčil jsem ho dál, nedbaje přitom jeho reptání, nacpal jsem se vedle něj na sedadlo řidiče, zabouchl za sebou dveře a nastartoval. Za dvě minuty jsme byli na Pětatřicáté ulici a za další dvě jsme zastavili u chodníku před Wolfovým domem. Nechal jsem ho vylézt na vzduch. "Program," řekl jsem, "je následující: Já ji ponesu a vy půjdete přede mnou po těch schodech ke dveřím. Jestli začnete zdrhat, upustím ji..." Zíral na mě. Srdce měl v kalhotách. "Nebudu utíkat..." "Dobrá. Já vysednu první." Pomohl mi vytáhnout ji z auta a chtěl ji nést, ale já jsem ho popohnal do deště a řekl mu, aby zmáčkl zvonek. Když se dveře otevřely, stál v nich sám Wolfe. Při pohledu na neznámého zablokoval svým mohutným tělem vstup, ale když spatřil mě, ustoupil a udělal prostor, abychom mohli vejít. Neznámý spustil: "Vy jste dok...?" "Zmlkněte!" řekl jsem mu. Obrátil jsem se k Wolfovi a zjistil, že i nyní dostál své pověsti, že ho nic nevyvede z míry. "Předpokládám, že jste poznal slečnu Duncanovou. Někdo ji praštil po hlavě. Mohl byste prosím zavolat doktoru Vollmerovi? Vezmu ji nahoru do jižního pokoje." Vydal jsem se k výtahu, a když se neznámý přidal, nechal jsem ho. V jižním pokoji, o dvě poschodí výš, jsme ji uložili do postele a přikryli. Když doktor Vollmer dorazil, neznámý stále ještě stál u postele a zíral na ni. Poté, co jí zkusil pulz a nahlédl pod zavřené oční víčko, doktor prohlásil, že pohřeb ještě hned tak nehrozí a nás teď nebude nějakou chvíli zapotřebí, takže jsem řekl neznámému, aby šel se mnou. Opustil se mnou místnost a laskavě mi dovolil, abych za námi zavřel dveře, ale hned potom oznámil, že zůstane přímo tady, před nimi, než ji doktor přivede k sobě. "Myslím," řekl jsem, "že byste se měl začít dívat pravdě do tváře. Víte moc dobře, že vás z těch schodů můžu shodit. Jestli to udělám, budete muset také ulehnout do postele. Tak mazejte!" Šel, ale jistě hrozně nerad. Následoval jsem ho dolů a do kanceláře. Wolfe seděl za stolem a vypadal zcela klidně, ale když nás spatřil, začal si třít bradu, což znamenalo, že to v něm vře. "Posaďte se," vyzval jsem neznámého. "Tohle je pan Nero Wolfe. Jak se jmenujete vy?" "Do toho vám nic není, sakra!" informoval mě. "Tohle je ten nejohavnější...!" "To se vsaďte, že je. Když jste se na mě zezadu vrhl, musel jste přijít z té budovy. Nebo ne?" "Do toho vám taky nic není!" "To se pletete, bráško. Ale zkusím to znovu. Proč jste zabil Arthura Tingleyho?" Vykulil na mě oči. "Zbláznil jste se?" "Ani trochu. Zarazte mě, jestli jste tohle už někde slyšel. Šel jsem tam, abych našel pana Tingleyho a přivedl ho na návštěvu k panu Wolfovi. Na schodišti byla Amy Duncanová a vypadala divně. Upadla a já ji chytil a nechal ležet na podlaze v hale, zatímco jsem to šel nahoru prozkoumat. Tingley ležel na podlaze ve své kanceláři s podříznutým hrdlem. Po krátké inspekci jsem se vrátil k Amy a vynesl ji ven a právě jsem ji chtěl naložit do auta, když jste mě zezadu napadl. Musel jste odněkud přijít. Tak proč ne z té budovy? Ta představa mě láká." Neznámý se rozhodl, že by židle nebyla k zahození a na jednu se sesul. "Vy říkáte..." Polkl. "Mluvíte pravdu?" "Ano, pane." "Tingley - s podřezaným hrdlem? Mrtvý?" "Dočista mrtvý." Obrátil jsem se k Wolfovi. "Předstíral, že si myslí, že se snažím Amy unést. Je do ní blázen. Přivedl jsem ho s sebou, protože jsem si myslel, že byste ho mohl potřebovat." Wolfe na mě hleděl. "A proč bych ho měl potřebovat?" "No, byl tam. Musel vyjít z té budovy. Pravděpodobně zavraždil Tingleyho..." "A když ano?" "Ach. Tak takhle vy o tom smýšlíte." "Přesně. Nejsem ani v nejmenším povinen chytat vrahy jen tak pro nic za nic. Zavolejte policii. Řekněte jim, že slečna Duncanová a tenhle pán jsou tady a že mohou..." "Ne!" vyhrkl neznámý. "Ne?" Wolfe zdvihl obočí. "Proč ne?" "Protože to je... Proboha! A Amy... Nemůžete..." "Nechte toho," poručil jsem mu. "Tohle mám udělat já." Zašklebil jsem se na Wolfa. "Oukej, šéfe, zavolám poldy. Jenom jsem si prostě myslel, že byste si třeba nejdřív rád pokecal s tímhle chlápkem, protože se mi zdálo pravděpodobné, že ten, kdo zabil Tingleyho, dal taky chinin do vašeho jídla." "Ha," zamumlal Wolfe. "Ten ohavný..." Namířil na oběť prstem. "Otrávil jste tu játrovou paštiku?" "To jsem neudělal." "Kdo jste? Jak se jmenujete?" "Cliff. Leonard Cliff." "Vida. Jste viceprezidentem společnosti Potraviny a Nápoje. Sám pan Tingley vás podezíral, že jste pokazil jeho výrobek." "Vím, že mě podezíral. Mýlil se. Stejně jako se mýlí tento muž, když říká, že jsem musel vyjít z té budovy. Vůbec jsem uvnitř nebyl." "A kde jste byl?" "Byl jsem na té příjezdové cestě. V tom tunelu vedle dveří." "Co jste tam dělal?" "Schovával se před deštěm. Podívejte," řekl Cliff prosebně. "Nemůžu normálně přemýšlet. Je to příšerné! Jestli byl Tingley zavražděn, policie by o tom měla být uvědomena, vím to, ale proboha nevolejte je sem teď! Se slečnou Duncanovou... Nechte mě odvézt ji do nemocnice! A zavolat právníka..." Wolfe ho přerušil: "Co jste dělal na té příjezdové cestě?" Zavrtěl hlavou. "To nemá žádnou spojitost..." "Fuj! Nebuďte blázen. Jestli jste něco provedl s výrobkem pana Tingleyho nebo mu podřízl krk anebo obojí, radím vám, abyste odsud pěkně rychle zmizel. Jestli jste to neudělal, pak vám doporučuji, abyste odpověděl na mé otázky rychle a úplně. Že to má být také pravdivě, to ani nezmiňuji. Takže, pane? Archie, zavolejte na velitelství policie. Mluvit budu já." Vytočil jsem číslo, a když jsem dostal spojení, Wolfe si to vzal na svém přístroji. "Dobrý den... U telefonu Nero Wolfe. Zapište si tohle: Arthur Tingley. Kancelář v budově..." "Počkejte!" vyhrkl Cliff. "Budu odpovídat na vaše otázky..." Vyskočil ze své židle, ale já se dostal mezi něho a stůl, a on se uklidnil. Wolfe pokračoval: "... v budově jeho podniku na rohu Šestadvacáté ulice a Desáté avenue. Leží tam mrtvý. Zavražděný... Nechte mě to dokončit, prosím. Můj asistent Archie Goodwin tam byl a viděl ho. Pan Goodwin musel odejít, ale bude k dispozici zde, v mém domě... Ne. Nemám představu." Odstrčil telefon a přivřenýma očima pohlédl na Cliffa. "Měl byste to, pokud možno, co nejvíc zestručnit. Co jste dělal na té příjezdové cestě?" Cliff seděl vzpřímeně, strnule na kraji své židle. Podíval se mu do očí. "Čekal jsem, až vyjde

slečna Duncanová. Sledoval jsem ji tam." "Sledoval? Bez jejího vědomí?" "Ano." "Proč?" Cliff zatnul zuby. "Měl jsem se s ní sejít na večeři, ale v šest hodin mi zavolala a zrušila to. Důvod, který udala, mi připadal nevěrohodný a já jsem... k čertu, já jsem žárlil! Šel jsem k domu, ve kterém bydlí, na Grove Street, a čekal jsem naproti přes ulici. Když vyšla, začalo pršet, a tak si vzala taxíka, a mně se podařilo taky jednoho zastavit a sledovat ji. Jela rovnou k Tingleymu, tam poslala taxík pryč a vešla. Udělal jsem totéž, ale došel jsem ke vstupu do tunelu a tam počkal. Nedokázal jsem si představit, co tam dělá." "V kolik hodin tam přijela?" "Pár minut po sedmé. Bylo minutu před sedmou, když odjížděla od svého domu na Grove Street. Když jsem uviděl nějakého muže, jak přijíždí a vchází a o chvilku později zase vychází, nese ji v náručí a začíná ji cpát do svého auta, přirozeně jsem se na něj vrhl." "Přirozeně," řekl Wolfe. "Vy jste stál v tom tunelu, zatímco slečna Duncanová byla vevnitř?" "Ano. A viděl jsem přicházet a opět odcházet tři muže. Goodwin byl poslední. Před ním se tam objevili dva." Wolfe potřásl hlavou. "Pochybuji, že to je dobrý nápad. Když si vymyslíte vytrvalý příliv návštěvníků a ono se ukáže..." "Já si nic nevymýšlím, sakra! Viděl jsem je!" "Povězte mi o nich." "První přišel v sedm třicet. Velké šedivé auto zastavilo u chodníku, řidič vystoupil a přidržel deštník jinému muži, který přešel ke vchodu. Pět minut nato ten muž opět vyšel, doběhl k autu, nastoupil a auto odjelo. Mělo poznávací značku GJ88." Vydal jsem neurčitý zvuk. Pohlédli na mě. "Nic," řekl jsem, "pokračujte." "Toho druhého, který vešel, jsem si málem nevšiml, protože přišel pěšky. Měl na sobě plášť do deště. Když vcházel, bylo sedm čtyřicet a uvnitř byl sedm nebo osm minut. Když vycházel, mohl jsem si díky pouličnímu osvětlení velmi dobře prohlédnout jeho tvář. Odkráčel směrem na východ." "Poznal jste některého z těch mužů?" "Ne. Ale ta poznávací značka..." "Vy ji znáte?" "Ne, ale díky tomu GJ se to dá uhádnout. Myslím, že patří Guthrie Juddovi. To se dá prověřit." "Guthrie Judd, ten bankéř?" "Říká si bankéř, ano. Je to spíš spekulant. Vede firmu, kterou nazývá Spojené Vločkárny. Nedávno se snažil získat Tingleyho podnik. Je prohnaný, bezohledný... a vytrvalý." "Byl to Judd, kdo vcházel v sedm třicet do té budovy?" "To nedokážu říct. Řidič nad ním držel deštník." Wolfe zavrčel. "To je rozumně opatrné. Kdybyste prohlásil, že jste poznal Judda a on by mohl dokázat..." "Mluvím pravdu!" vybuchl znovu Cliff. "Říkám vám přesně to, co se stalo! Myslíte si, že jsem takový zatracený idiot?" Vstal. "Jdu
nahoru." Za ním se ozval hlas: "Můžu dál?" Byl to doktor Vollmer. Po Wolfově přikývnutí vstoupil s kufříkem v ruce a profesionálně prohlásil: "Bude v pořádku. Dostala zlou ránu do hlavy, ale naštěstí tam není fraktura. Vypadá to spíš na nervový šok než na cokoliv jiného. Až si přes noc odpočine..." "Je při vědomí?" chtěl vědět Cliff. "Ano." Cliff se vrhl ke dveřím, ale doktor ho popadl za paži. "Počkejte chvilku... jenom pomalu..." "Je možno ji převážet?" vyzvídal Wolfe. "To bych nedoporučoval. Ne dnes v noci." "Chci se jí na něco zeptat." "Teď? Je to naléhavé?" "Dost naléhavé. Policie tu bude každou chvíli." "Chápu. Dobrá, ale radši půjdu s vámi. Musíte na ni jít polehoučku." Pohnuli jsme se. Wolfe zamířil k výtahu a my ostatní jsme ta dvě poschodí nahoru vyšlápli. Dorazili jsme tam jako první. Amy ležící na boku otevřela oči, ale pohled na mě a na doktora v nich nevzbudil žádný zájem. Zato když její zrak spočinul na Cliffovi, otevřela je doširoka a něco zamumlala. "Amy!" vyjekl Cliff. "Díky bohu! Amy..." Vollmer ho zadržel. "Ty..." promluvila slabým hlasem. "Kde... ty... já nevím..." "Vezměte ji za ruku," poradil mu Vollmer uvážlivě. "Držte ji za ruku. Nemluvte." Wolfe přistoupil a Amy pohnula hlavou, aby ho měla ve svém zorném poli. "Ahoj, všichni," řekla nejistě. "Dobrý večer, slečno Duncanová," odpověděl zdvořile. "Bolí vás to moc?" "Ne... no... trochu ano." "To věřím. Rozumíte slovům?" "Ano... ale nechápu..." "Poslouchejte, prosím. Dnes odpoledne jste nic neřekla o svém úmyslu jít večer do kanceláře svého strýce. Ale v sedm hodin jste tam šla. Proč?" "Zavolal mi... a požádal mě, abych přišla. Chvíli potom, co jsem se vrátila z práce domů." "Řekl vám kvůli čemu?" "Říkal, že je to něco s Philem. S mým bratrancem." Pohnula trochu hlavou a tiše zasténala. "Po telefonu mi nechtěl říkat, o co jde." "Ale když jste tam dorazila? Co vám pak řekl?" "Neřekl... ach..." "Odteď opatrně," varoval ho doktor Vollmer. "Jsem v pořádku," prohlásila Amy. "Teď už neomdlím. Ale když zavřu oči, vidím to před sebou. Dveře jeho kanceláře byly otevřené a svítilo se tam, ale on tam nebyl. Chci říct... neviděla jsem ho. Šla jsem rovnou dovnitř." "Pokračujte." "To je vše, co si pamatuji. Příští věc, na kterou si vzpomínám, je to s mou hlavou. Myslela jsem, že mi na ni něco spadlo a srazilo mě. Pokoušela jsem se vstát a pak jsem ho uviděla. Ach!" Svraštila obočí. "Myslím, že jsem ho viděla... svého strýce... tam v krvi..." "To je v pořádku. Netrapte se tím. Co se stalo potom?" "Nic se nestalo. Nic víc už si nepamatuji." "Viděla jste někoho, když jste vešla? Nebo slyšela?" "Ne. Nemyslím... jsem si jistá, že jsem ne..." "Promiňte," řekl jsem. "Někdo zvoní. Jestli jsou to pánové od policie, mám po nich chtít povolení k domovní prohlídce?" "Ne." Wolfe se na mě zamračil. "Vezměte je do kanceláře... Počkejte chvíli. Doktore Vollmere, jestli tahle mladá dáma není v takovém stavu, aby mohla opustit můj dům, bylo by pro ni jistě kruté a nebezpečné, kdyby musela podstoupit policejní výslech. Souhlasíte?" "Ano." "Dobrá... Slečno Duncanová, až se sem na vás přijde podívat nějaký policista, nechte oči zavřené a sténejte. Uděláte to?" "Ano. Ale..." "Žádné ale. Nepřežeňte to a nemluvte." Pohnul se. "Jdeme, pánové." Když jsem sešel dolů, počkal jsem, až budou všichni v kanceláři, a teprve pak jsem otevřel dveře. Tam na mě čekalo překvapení. Neposlali žádného poručíka, byl to sám inspektor Cramer, kdo vtrhl dovnitř jako velká voda s párem policistů v patách. Mě počastoval pouze nezdvořilou poznámkou ohledně rychlosti, s jakou chodím otevírat, a už se hrnul do kanceláře. Zabouchl jsem dveře a následoval je. Cramer vypadal, že má záchvat dny. Ani se neobtěžoval zeptat se, jak se mi dán, a vyštěkl na mě jako kulomet: "Co jste dělal na Šestadvacáté ulici?" Pohlédl jsem na svého šéfa. Zamumlal: "Je rozčilený, Archie. Mějte s ním strpení." "K čertu se strpením! V kolik hodin jste tam přišel?" Zatvářil jsem se zamyšleně. "No, řekl bych..." "Přestaňte šaškovat! Víte to sakra dobře, vždycky máte přesný přehled o čase!" "Ano, pane," řekl jsem úslužně. "Příchod v 8.08. Odchod v 8.24." "Vy to přiznáváte?" "Přiznávám? Jsem na to hrdý. Byla to rychlá práce." "Jo." Kdyby mohly pohledy zabíjet, byl bych na tom teď hrozně špatně. "A Wolfe telefonoval odsud pět minut po deváté! Vy jste si nevšiml telefonu přímo tam, na Tingleyho stole? Už jsem vás ohledně tohohle varoval. Teď mluvte! Rychle!" Protože jsem od Wolfa neobdržel žádný pokyn ponechat si některá fakta pro sebe k našemu soukromému využití, předložil jsem Cramerovi vše, co se týkalo mé činnosti a postřehů, přičemž jsem vynechal těch několik maličkostí, které jsme se dozvěděli z rozhovoru s Cliffem a Amy. Nezdálo se, že by ho má upřímnost naladila přátelštěji. Když jsem skončil, zavrčel hrubě: "Takže vy

stojíte nad zavražděným mužem, v téže místnosti máte telefon a vy ho nepoužijete... Kde je ta žena?" "Nahoře v posteli." "Můžete se s ní rozloučit. Doyle, vy zůstanete tady s panem Cliffem. Postere, vy půjdete se mnou... nuže?" Doktor Vollmer mu zastoupil cestu. Pevně prohlásil: "Slečna Duncanová by neměla být rušena. Mluvím jako její ošetřující lékař." "No prosím." Cramer po něm hodil pohled. "Podívám se na ni. Pojďte, Postere." Doktor Vollmer se vydal první a odvedl s sebou strážce zákona a pořádku. Wolfe si zhluboka povzdechl, opřel se a zavřel oči. Velmi brzo bylo slyšet kroky sestupující po schodech a Cramer s Vollmerem vstoupili. Wolfe otevřel oči. "Jenom to hraje," prohlásil Cramer. "To je sakra jasný. Pošlu sem policejního doktora." "Doktor Vollmer," zamumlal Wolfe, "je zkušený lékař s výbornou pověstí." "Jo, já vím. A taky váš kámoš. Pošlu sem policejního doktora. A Goodwina s Cliffem odvezu s sebou do města." "Kde je ten muž, který byl s vámi?" "Nahoře. Sedí na židli před dveřmi slečny Duncanové a tam taky zůstane. A nikdo jiný než doktor neprojde dovnitř ani ven." Wolfovo mohutné tělo se napřímilo. "Toto je můj dům, pane Cramere," řekl ledovým hlasem, "a vy ho nebudete využívat k obtěžování nevinné a zubožené ženy. Ten člověk tu nemůže zůstat." "Zkuste ho odsud vyhodit," prohlásil Cramer temně. "Příště, až Goodwin zase zakopne o chlapa s podříznutým krkem, možná nám to oznámí ještě ten den... Pojďte, vy dva." V deset hodin následujícího rána jsme už neměli žádné hosty, ale zato jsme měli klienta. Poté, co mě na velitelství drželi do tří do rána, jsem byl nevrlý z nedostatku spánku. Fritz byl opět na nohou, ale od chřipky zesláblý. Wolfe z pocitu bezpráví soptil jako vulkán. Dostalo se mu jen nepatrného zadostiučinění, když mohl té noci odmítnout vstup policejnímu doktorovi, ale v osm hodin ráno se vrátili se zatykačem na Amy Duncanovou coby důležitého svědka a odvlekli ji s sebou a on mohl tak akorát skřípat zuby. Takže když jsem mu řekl, zatímco seděl v posteli podepřený polštáři, srkal horkou čokoládu a mračil se jako bouřkové mračno, že na velitelství si ho mým prostřednictvím najal Leonard Cliff, nehnul ani brvou. Pustil se do práce svým obvyklým, charakteristickým způsobem: "Na jedenáctou sem přiveďte pana Guthrie Judda."

Než jsem opustil kancelář, připravil jsem si takovou fajnovou navštívenku: Pane Judde, s úctou si vám dovoluji předložit následující rozpis událostí, které se odehrály včera večer v budově Tingleyho továrny:
7.05 Přichází Amy Duncanová, dostává ránu do hlavy.
7.30 Přichází Guthrie Judd.
7.35 Guthrie Judd odchází.
8.08 Přicházím já, nacházím Tingleyho mrtvého.
Mohu si o tom s vámi pohovořit?
Archie Goodwin.
Chvíli po deváté jsem zatelefonoval do jeho kanceláře, ale nepodařilo se mi z nikoho vytáhnout jinou informaci než o počasí, které bylo hezké, takže jsem si vzal sporťák a zajel tam. Poté, co se vrátný s povýšeným výrazem uráčil někam zatelefonovat a chlápek s ulíznutými vlasy se ujistil, že nejsem Jesse James, mohla být obálka doručena. Pak jsem čekal, dokud nepřišel nějaký bývalý přeborník těžké váhy v důchodu a neodvedl mě dveřmi a dlouhými chodbami až do místnosti o velikosti tenisového kurtu. Zůstal těsně vedle mě ještě během cesty přes několik akrů koberců až k místu, kde seděl muž za stolem zvíci paluby letadlové lodi, na kterém nebylo nic kromě jedněch novin. Tvář toho muže nesla tentýž nadřazený výraz, který mě předešlého dne přinutil načmárat mu na dvířka od auta křídou velké X. Kartičku, kterou jsem napsal, držel štítivě za růžek mezi palcem a ukazováčkem, jako by se bál, že se něčím nakazí. "Taková opovážlivost," řekl tónem, který si musel nacvičovat od dětství v případě, že někdy dítětem byl. "Chtěl jsem si vás prohlédnout. Vyveďte ho, Aikene." Zakřenil jsem se na něj. "Zapomněl jsem si přinést křídu. Ale to už máte jedno. Buď si o tom promluvíte se mnou, nebo s policií..." "Pche. Policie mě už o směšném a lživém prohlášení pana Cliffa informovala. Také mi po telefonu pověděli, kdo jste. Jestli mě budete nadále obtěžovat, nechám vás zavřít. Vyveďte ho, Aikene." Ten exsvalovec si dokonce dovolil položit mi ruku na paži. Jen taktak jsem se udržel, abych s ním nepřeměnil jeden z těch koberců. Ale zatnul jsem zuby a prošel tím oddělením koberců ke dveřím. Doprovodil mě až k výtahům. Když se dveře výtahu otevřely, řekl jsem vlídným hlasem: "Tady máš, chlapče," a cvrnkl mu do tváře niklák. Zasáhl ho do špičky nosu, ale naštěstí byly jeho reflexy příliš pomalé, než aby mi stačil odpovídajícím způsobem poděkovat dřív, než se dveře zavřely.
Už podruhé za čtyřiadvacet hodin se mi nepodařilo splnit rozkaz, takže když jsem došel k místu, kde jsem zaparkoval svůj sporťák a zamířil nazpět, neměl jsem náladu držet se při pravém okraji vozovky a zastavovat na světlech. Bylo víc než pravděpodobné, že se z toho Judd vyvlékne. Kdyby muž v jeho postavení trval na tom, že Cliff buď špatně přečetl poznávací značku toho auta, nebo prostě lže, poldové by toho nemohli mnoho dělat a taky by nedělali. Mohli by se samozřejmě pokusit vytáhnout něco z řidiče, ale s tím by Judd samozřejmě počítal. S myšlenkou, že bych měl za Judda najít nějakou náhražku, jsem na Šestadvacáté ulici zahnul na západ a dojel k Tingleyho továrně. Nebylo to sice stejně tak dobré, ale alespoň to bylo něco. Ale i tohle byla rána vedle. Budova byla tichá a opuštěná, což je, hádám, přirozené po tom, co se stalo. Řekl jsem si, že můžu klidně ve svém hledání náhražky pokračovat, a tak jsem, poté, co jsem se poradil se svým zápisníkem, dojel na Třiadvacátou ulici, zahnul na východ a zastavil před domem z hnědého kamene. Hala byla čistá, pečlivě vyleštěné mosazné štítky schránek na dopisy se leskly. Stiskl jsem zvonek, u kterého bylo napsáno jméno Yatesová. Po cvaknutí zámku jsem vstoupil, vyšel jedno poschodí a už jsem měl prst položený na tlačítku vedle dveří vzadu, když je Gwendolyn sama otevřela. "Ach," řekla. "To jste vy." Její tvář vypadala mírně vyčerpaně a oční víčka měla tak opuchlá, že její oči už vůbec nevypadaly tak pronikavě a přísně jako den předtím. Zeptal jsem se, jestli můžu jít dál, a ona mě nechala projít a zavedla mě do prostorného obývacího pokoje. Tam seděla Carrie Murphyová. Vypadala, jako by předtím plakala nebo se s někým prala, u Irek se to nikdy nedá říct s jistotou. "Vy, lidičky, vypadáte, že vás to všechno nějak sebralo," řekl jsem soucitně.
Slečna Yatesová zamumlala: "Moc jsme se nevyspaly. Drželi nás tam téměř celou noc, a pak, kdo by mohl spát?" Zvědavě na mě pohlédla. "To vy jste ho našel?" "Ano, já," přitakal jsem. "Kvůli čemu jste tam šel?" "Jen jsem ho chtěl

pozvat, aby se stavil u Nero Wolfa popovídat si o chininu." "Aha. Chystala jsem se vám zavolat. Chci vidět Amy Duncanovou. Víte, kde je?" Tohle z ní udělalo snadnou kořist. "No," řekl jsem, "strávila noc u nás, v péči doktora. Odešel jsem brzo ráno, takže nemůžu zaručit, že tam stále ještě je, ale předpokládám, že ano." "V novinách se píše," vmísila se do rozhovoru Carrie Murphyová, "že bude zadržena kvůli výslechu. Znamená to, že je podezřelá, že zabila svého strýce?" "Jistě." "Pak ale..." "Chceme ji vidět," skočila jí do řeči slečna Yatesová. "Dobrá, pojeďte se mnou. Mám tu auto." Když jsme dorazili, do jedenácté zbývalo několik minut, takže Wolfe ještě nebyl zpátky ze skleníku a kancelář byla prázdná. Usadil jsem návštěvnice do křesel a pak zašel na střechu. Wolfe stál u dřezu v místnosti se sazeničkami a myl si ruce. "Ten opičák jménem Judd," hlásil jsem, "mě hodlá nechat zavřít za to, že jsem ho obtěžoval. Vás pravděpodobně taky. Je to ten typ, co o něm často čtete, vyrobený z hedvábí zesíleného ocelí, pěkně drsný. Informoval policii, že Cliff je lhář. Jel jsem do Tingleyho továrny, ale nikoho jsem tam nenašel. Slečnu Yatesovou jsem nalezl v jejím bytě spolu s Carrie Murphyovou, právě se chystaly telefonovat. Oznámily mi, že chtějí vidět Amy Duncanovou, tak jsem jim řekl, že je tady, a přivedl jsem je s sebou." A zdejchl jsem se dřív, než mohl udělat něco, co by mu připadalo jako vhodný komentář k mému neúspěchu dostat sem Judda. Cestou dolů jsem se zastavil ve svém pokoji, abych si přepudroval nos, a když jsem zaslechl sjíždějící výtah, pospíšil jsem si do kanceláře.
Když jsem mu představil dvě příchozí, choval se docela lidsky. Poté, co si poručil pivo a slastně si povzdechl, když mu ho Fritz donesl, se opřel a upřel oči na Gwendolyn. "Pan Goodwin mi řekl, že si přejete vidět slečnu Duncanovou. Není tady. Přišla policie se zatykačem a odvedla ji." "Zatykačem?" ptala se Carrie Murphyová. "Chcete tím říct, že je zatčená?" "Ano. Coby důležitý svědek. Odvedli ji z mého domu. Nemám rád, když jsou z mého domu odváděni lidi se zatykačem. Připravuje se pro ni kauce. Vy, dámy, jste její přítelkyně?" "Známe ji," řekla slečna Yatesová. "Nejsme nepřátelé. Nechceme vidět, jak ji nespravedlivě obviňují." "To ani já. Považuji za velmi nepravděpodobné, že by měla s tím chininem něco společného. Co si o tom myslíte?" "Totéž, co vy. Pustí nás k ní?" "O tom pochybuji." "Víte," vyhrkla Carrie, "je tu něco, co jsme policii neřekly! Nechtěly jsme, aby se dozvěděli o tom chininu." Wolfe pokrčil rameny. "To je absurdní. Už to vědí. Nejen od pana Goodwina, ale také od pana Cliffa. Co to je, co jste jim neřekly?" "My jsme ne..." Carrie se zarazila a pohlédla na svou šéfovou. Slečna Yatesová semkla rty a neřekla nic. Carrie se obrátila zpět k Wolfovi. "Nevíme," řekla,, jestli je to důležité nebo ne. Z toho, co píšou v novinách, se to nepozná. Proto jsme se na to chtěly zeptat Amy. Můžeme se na to zeptat vás?" "Zkuste to." "No... Amy tam byla, nebo ne?" "V budově Tingleyovy továrny včera večer? Ano." "V kolik hodin tam přišla?" "Pět minut po sedmé." "A co se stalo?" "Když vešla do kanceláře, někdo, kdo se skrýval za zástěnou, ji uhodil do hlavy železným závažím a ona upadla do bezvědomí. Zůstala v bezvědomí asi hodinu. Když přijel pan Goodwin, osm minut po osmé, snažila se právě sejít ze schodů, ale znovu omdlela. Poté, co to nahoře prozkoumal a našel Tingleyho tělo, ji přivezl sem. Ona říká, že když vešla do kanceláře, její strýc nebyl v dohledu, takže se předpokládá, že už byl mrtvý." Carrie zavrtěla hlavou. "Nebyl." Wolfe zdvihl obočí. "Nebyl?" "Ne. A Amy ho nezabila." "Vážně? Vy jste tam byla?" "Jistěže jsem tam nebyla. Ale když tam ležela v bezvědomí, jak mohla zavraždit člověka?" "Pravděpodobně ne. Vy ale předpokládáte, že mluví pravdu. Policie tak galantní není. Co když lže? Co když ji někdo uhodil do hlavy poté, co zabila svého strýce? Co když ho zabila chvíli po svém příchodu?" "Ach ne," prohlásila Carrie triumfálně, "to nemohla! To je právě to! Protože my víme, že byl naživu v osm hodin!" Wolfe na ni zíral s našpulenými rty. Pak si nalil pivo, napil se, otřel si ústa kapesníkem, opřel se a znovu se na ni zadíval. "To je zajímavé," zamumlal. "Jak to víte?" "Mluvil po telefonu." "V osm hodin?" "Ano." "S vámi?" "Ne," vložila se do rozhovoru slečna Yatesová. "Se mnou. U mě doma. Slečna Murphyová tam byla a slyšela to." "Jste si jistá, že to byl pan Tingley?" "Naprosto. Znám ho celý život." "O čem jste spolu mluvili?" Gwendolyn odpověděla: "O soukromé záležitosti." Wolfe potřásl hlavou. "U policie vám tohle neprojde, madam. Tohle je vražda. Já, samozřejmě, nemám žádné oprávnění, ale když už jsme zašli takhle daleko..." "Jedná se o ten chinin. Jedno z děvčat mi nahlásilo, že vidělo slečnu Murphyovou dělat něco podezřelého. Včera odpoledne, těsně před koncem pracovní doby. Odebírala trochu jedné směsi do skleničky a ukryla ji. Požádala jsem slečnu Murphyovou, aby to vysvětlila, a ona odmítla. Prohlásila, že mi nemá co říct..." "Nemohla jsem..." "Nech mě to dokončit, Carrie. Poté, co odešla domů, šla jsem do kanceláře pana Tingleyho a chystala se mu to říct, ale nemyslím, že by vůbec slyšel, co jsem mu vykládala. Nikdy jsem ho neviděla tak rozzuřeného. Byl tam zrovna Philip, jeho adoptovaný syn, a předpokládám, že to bylo kvůli němu, ale on o Philipovi nic neřekl. Odešla jsem ve čtvrt na sedm a šla domů do svého bytu na Sedmadvacáté ulici. Vždycky chodím pěšky, trvá to jen sedm minut. Sundala jsem si kabát, klobouk a kozačky, dala jsem do vany odkapat deštník a snědla jsem pár sardinek a trochu sýra... Zarazila se a zamumlala: "Zdá se, že to, že mě policie celou noc vyslýchala, na mně zanechalo následky. Nemyslím, že by vás zajímalo, co jsem jedla. Asi v půl osmé přišla slečna Murphyová. Prohlásila, že o tom přemýšlela, a rozhodla se, že by mi o tom měla říct. To, co mi sdělila, mě rozčililo víc než cokoliv jiného v mém životě. Pan Tingley mě podezřívал, že já jsem tam dala ten chinin! Já!" "To není fér, slečno Yatesová," protestovala Carrie. "Bylo to jenom..." "Svinstvo!" odsekla Gwen. "Nasadil tě na mě, abys mě špehovala, nebo ne?" ‚Ale on..." "Říkám, žes mě měla špehovat!" Slečna Yatesová se obrátila k Wolfovi. "Když ty problémy začaly, upřeli jsme zostřenou pozornost na míchače směsí a na plnicí linku a já jsem panu Tingleymu posílala vzorky všech směsí včetně těch Carriiných. A ona mu za mými zády posílala vzorky mých směsí!" "Poslouchala jsem příkazy," bránila se Carrie. "Co jsem mohla dělat?" "Nic. Ale on mohl. Kdyby byl naživu, nikdy bych mu to neodpustila... ale teď... pokusím se. Obětovala jsem té továrně celý život. Je to jediný život, který mám, měla jsem a budu mít a on to věděl. Věděl, jak hrdá jsem byla na každou skleničku, která to místo opustila, a přesto na mě nasadil špióna..." "Takže," řekl Wolfe, "jste zatelefonovala panu Tingleymu, abyste mu to vytmavila." Přikývla. "Jak jste věděla, že je osm hodin?" "Protožejsem se podívala na hodinky. Nejdřív jsem volala k němu domů, ale tam nebyl, tak jsem to zkusila do kanceláře." "Potvrdil historku slečny Murphyové?" "Ano. Přiznal to. Dokonce se ani neomluvil. Prohlásil, že je hlavou podniku a nikdo, ani já, není mimo podezření. Tohle mi řekl do tváře!" "Ne tak úplně do tváře." "No, řekl to!" Znovu se vysmrkala. "Zavěsila jsem. Měla jsem nutkání jít a vyřídit si to s ním, ale rozhodla jsem se počkat do rána. Stejně jsem byla vyčerpaná, měsíc

jsem žila pod neustálým tlakem. Carrie zůstala a já jsem připravila trochu čaje. Nemohla jsem ji za to vinit, protože ona jen dělala, co jí poručil. Stále ještě jsme spolu hovořily, když v deset hodin dorazila policie." "Se zprávou o vraždě." "Ano." "Ale vy jste jim neřekla o tom telefonátu." "Ne," řekla slečna Yatesová. "Nechtěla jsem, aby věděli o tom chininu." "Teď jim to ale budeme muset povědět," řekla Carrie. Seděla na okraji křesla s pevně spletenými prsty. "Když zavřeli Amy. Nebo ne?" Wolfe udělal obličej. "Ne kvůli tomu," řekl nabručeně. "To by slečně Duncanové spíš uškodilo, než pomohlo. Stejně si myslí, že lže. Dělejte, jak myslíte. Co se mě týká, já bych jim nic neříkal." Probíraly to. Wolfe pil pivo. Já jsem zakrýval zívání a měl neodbytný pocit, že má náhražka za Guthrie Judda nám to pěkně zamíchala. Jestli byl Tingley naživu v osm hodin, nemohl ho dost dobře zabít Judd mezi 7.30 a 7.35, ani ten druhý muž, ten v pršiplášti, mezi 7.40 a 7.47. Samozřejmě, kterýkoliv z nich se mohl vrátit těsně po osmé, ale, protože já jsem dorazil v 8.08, bylo by to dost těsné, a kromě toho Cliff by je byl viděl, pokud by ovšem nevešli jinudy. Jestli Cliff, nebo Amy, nebo ty dvě míchačky pochoutek nelhali... Když konečně odešly, jejich záměry byly stále ve stavu panna nebo orel. Nabídl jsem se, že je odvezu zpátky na Třiadvacátou, což mi vzhledem k okolnostem připadalo fér, a ony přijaly. Tedy, Gwendolyn přijala, Carrie řekla, že půjde na metro, takže jsem ji vzal na Čtyřiatřicátou ulici a vyložil ji u stanice. Když jsem se vrátil, zjistil jsem, že mezitím dorazila společnost. S Wolfem v kanceláři byli Leonard Cliff a Amy Duncanová. Cliff vypadal zachmuřeně a utrápeně. A Amy snad ještě víc. Měla kruhy pod očima a svěšené koutky úst. Ta jemná křivka, kterou jsem tak obdivoval na jejích tvářích, zmizela. I Wolfe na mě vrhl zachmuřený pohled. Posadil jsem se. "Proboha," řekl jsem, "vždyť by to mohlo být ještě horší, ne? Co kdyby vás obvinili a uvrhli do kobky?" "Slečna Duncanová," zavrčel Wolfe, "je venku na kauci. Ta věc začíná být absurdní. Pan Cramer prohlašuje, že na rukojeti toho nože jsou její otisky prstů." "Ne!" zdvihl jsem obočí. "Skutečně? A co ten kus železa? To závaží?" "Nic. Čisté." "Ha. To jsem si myslel. Zapomněla odstranit své otisky z nože, ale poté, co se sama majzla do hlavy těžítkem, je z něj pečlivě otřela..." "To stačí, Archie! Jestli hodláte být rozmarný..." "Nejsem rozmarný. Prostě s vámi souhlasím, že je to absurdní." Oplatil jsem mu jeho pohled. "Já vím, co děláte, a vy také! To, co jste předvedl s těmi dvěma ženami, které jsem přivedl, bylo k politování! Já mám nohy a používám je. Vy máte mozek a co je s ním? Jste naštvaný na Tingleyho, protože se nechal zabít předtím, než jste na něj mohl zahrozit prstem a říct mu, aby držel chinin dál od své játrové paštiky. Jste naštvaný na Cramera, protože urazil vaši důstojnost. Jste naštvaný na mě, protože jsem nepřivedl Judda. A teď jste naštvaný na slečnu Duncanovou, protože zatímco tam ležela v bezvědomí, dovolila, aby jí na ten nůž někdo otiskl prsty." Otočil jsem se k Amy. "Neměla byste připustit, aby se takové věci stávaly. Pana Wolfa štvou." Wolfe zavřel oči. Rozhostilo se dlouhé ticho. Špička jeho ukazováčku kreslila na opěrku křesla malá kolečka. Konečně se jeho víčka napůl zvedla a mně se ulevilo, když jsem viděl, že se jeho pohled soustřeďuje ne na mě, ale na Amy. Opřel se a sepnul prsty před hrudníkem. "Slečno Duncanová," pronesl, "vypadá to, že to budeme muset projít celé znovu. Cítíte se na to, odpovědět mi na pár otázek?" "Ale ano," odpověděla. "Cokoliv, co bude... Cítím se dost dobře. Jsem v pořádku." "Nevypadáte na to. Budu vycházet z předpokladu, že vy a pan Cliff mluvíte pravdu. Opustím ho pouze v případě nutnosti. Předpokládám například, že když jste odešla ze zaměstnání u svého strýce a později se stala sekretářkou pana Cliffa, nepřidala jste se k nepříteli." "To můžete předpokládat s jistotou," vložil se do toho Cliff. "Věděli jsme, že pracovala v Tingleyho kanceláři, ale nevěděli jsme, že je jeho neteř. Proto jsem byl také tak překvapen, když jsem viděl, že tam včera večer šla. Nedokázal jsem si představit, co tam dělá." "Velmi dobře. Beru to." Wolfe pokračoval k Amy: "Jak byste reagovala, kdybych vám řekl, že za ten chinin je zodpovědná slečna Murphyová?" "Cože..." Amy vypadala udiveně. "Nevěděla bych, co říct. Zeptala bych se, jak to víte. Nemohla bych uvěřit, že by Carrie provedla takovou věc." "Chovala k vašemu strýci nějaké nepřátelské pocity?" "Nic, o čem bych věděla. Žádné zvláštní nepřátelství. Samozřejmě, nikdo ho neměl opravdu rád." "Co slečna Yatesová?" "Ach, s tou je všechno v pořádku. Pro děvčata v továrně je to postrach, ale je nepochybně schopná." "Vycházely jste spolu dobře?" "Docela ano. Neměly jsme spolu mnoho co do činění. Dělala jsem stenografku svému strýci." "Jaké byly její vztahy s Tingleym?" "Tak dobré, jak se jen dalo očekávat. Ona měla samozřejmě výsadní postavení, bez ní by to neutáhl. Zdědil ji spolu s podnikem od mého dědečka." Wolfe zabručel: "Když už mluvíme o dědictví, víte něco o závěti svého strýce? Kdo dostane podnik?" "Nevím, ale předpokládám, že můj bratranec Philip." "Jeho adoptovaný syn?" "Ano." Amy zaváhala a pak se vytasila se zlepšením v podobě změny intonace: předpokládám, že on. Ten podnik se vždycky předával z otce na syna. Jenže samozřejmě Philip..." Zarazila se. "Je v podniku nějak aktivní?" "Ne. To je právě ono. On není aktivní v ničem. Kromě..." Opět se zarazila. "Kromě...?" pobídl ji Wolfe. "Chtěla jsem říct, kromě utrácení peněz, jenomže poslední rok nebo tak už nic na utrácení neměl. Protože ho strýc Arthur vyhodil. Předpokládám, že mu dával dost na to, aby nehladověl. Myslela jsem... měla jsem takovou představu, když strýc včera zavolal a požádal mě, abych přišla do jeho kanceláře, a když to pro něj bylo tak naléhavé, že jde o Philipa." "Proč jste si to myslela?" "No... protože pro mě takhle poslal jen jedinkrát, a to bylo kvůli Philipovi. Myslel si, že bych mohla... že na něj mám vliv." "A měla jste?" "Možná... trochu." "Tenkrát to bylo kdy?" "Skoro před rokem." "Chtěl, abyste Philipa ovlivnila v čem?" "Aby... no, aby se usadil. Aby se zajímal o podnik. Věděl, že Philip byl do mě... chtěl si mě vzít. Philip samozřejmě není můj pokrevní bratranec, když je adoptovaný. Není to vůbec můj příbuzný, ale já jsem si ho vzít nechtěla. Nebyla jsem do něj zamilovaná." "A váš strýc se vás snažil přesvědčit, abyste se za něj provdala?" "Ach ne. Byl naprosto proti našemu sňatku - říkala jsem si, že to je divné, ale každopádně se domníval, že mám na Philipa takový vliv, abych ho dokázala napravit." "A Philip sám také nakonec opustil myšlenku na sňatek s vámi?" "No, on... přestal to zkoušet." Leonard Cliff se mračil. "Hele," vyhrkl na ni náhle, "jak vypadá?" "Philip?" "Ano." "Proč... je vysoký. Vysoký a mohutný, s hubenou tváří a zapadlýma očima. Je cynický. Chci říct, že vypadá cynicky..." Cliff uhodil dlaní do opěrky křesla. "Byl to on! Viděl jsem ho dnes ráno na policejním velitelství. Byl to on!" "A co byl?" zeptal se Wolfe netrpělivě. "No, to jsem vám právě přišel říct! To je ten muž, kterého jsem viděl včera večer! Ten v pršiplášti!" "Vážně?" řekl Wolfe. "Ten, co dorazil v sedm čtyřicet? Potom, co odešel pan Judd?" "Ano!" "Jak moc jste si tím jistý?" "Sakra jistý. Byl jsem si jistý, když jsem ho viděl na velitelství. Snažil jsem se zjistit, kdo to je, ale vypakovali mě odtamtud. Ale teď, podle Amyina

popisu..." Wolfe uhodil na Amy: "Víte, kde bydlí?" Zavrtěla hlavou. "Ne, nevím. Ale, ach... nemůžu uvěřit... snad si nemyslíte..." "Ještě jsem nezačal myslet. Nejdřív musím dostat něco, o čem bych mohl přemýšlet." Obrátil se ke mně. "Archie, víte o někom, koho bychom mohli najmout, aby našel Philipa Tingleyho a přivedl ho..." Víc už jsem neslyšel. Byl jsem na cestě pryč. Tohle byl už třetí muž, pro kterého jsem byl poslán za posledních méně než čtyřiadvacet hodin. Ten první byl mrtvý, když jsem se k němu dostal. Ten druhý mi vyhrožoval, že mě dá zavřít. Tohohle jsem měl v úmyslu dostat. Ale nejdřív jsem ho musel najít, což byla nakonec dost práce. Od černošské služky v Tingleyho domě jsem získal adresu poměrně snadno - východně od Druhé Avenue, Devětadvacátá ulice, ale nebyl doma. Byl to ponurý, omšelý, špinavý pětipatrový dům bez výtahu. Stiskl jsem zvonek označený, "Philip Tingley", ale cvaknutí, které by odjistilo dveře, se neozvalo. Poloha zvonku ukazovala, že je to v posledním patře, a protože dveře nebyly zamčené, vešel jsem a vyšel po tmavém a páchnoucím schodišti. U dveří bytů zvonky nebyly, takže jsem v pátém patře několikrát zaklepal, ale bezvýsledně. Posadil jsem se na poslední schod a téměř dvě hodiny jsem se snažil se nenudit. Až do pěti hodin to bylo jedno z nejméně uspokojujících odpolední, co pamatuji. Rozumné by bylo bývalo sehnat Freda Durkina, který pro Wolfa příležitostně dělá, a nechat ho na hlídce, zatímco já bych pátral dál, ale tohohle jsem chtěl doručit bez pomoci. Po talíři fazolí a několika sklenicích mléka v zaplivaném bufetu na Druhé Avenue jsem to zkusil znova - se stejným výsledkem. Dotazování u domovníka v přízemí a několika dalších nájemníků bylo dobrou jazykovou lekcí, ale nic víc. V půl páté jsem šel znovu ven a z telefonní budky podnikl pár průzkumů po drátě, výsledkem však byla velká nula. Právě během téhle výpravy přiletěl ptáček do hnízda. Když jsem se krátce po páté vrátil a jen abych něco dělal, stiskl zvonek v hale, cvaknutí odjištění dveří zaznělo okamžitě. Vklouzl jsem dovnitř a vyběhl ta čtyři patra. Dveře zadního bytu byly dokořán, a když jsem tam dorazil, stál na prahu. První letmý pohled na něj mi ukázal nejen to, že Amyin popis byl výstižný, ale i to, že jsem byl nevítaným překvapením. Vůbec jsem se mu nelíbil. "Co chcete?" zeptal se, když mě spatřil. Zakřenil jsem se na něj. "Vás, kamaráde. Už tu na vás čekám pět hodin." "Jste od policie?" "Ó nikoliv. Jmenuji se Goodwin. Já..." Ten opičák už zavíral dveře. Opřel jsem se o ně a proklouzl dovnitř. "Vypadněte!" vyštěkl. "Vypadněte odsud!" "Svatá dobroto," protestoval jsem, "ani jste se nezeptal, co chci! Jak víte, že nejsem Santa Claus?" Nohou jsem za sebou zabouchl dveře. Nebylo třeba spěchat, protože Wolfe nebude k dispozici až do šesti. "Pojďme dál a promluvme si o tom..." Asi jsem byl lehkomyslný, ale to, co udělal, bylo tak neočekávané, že mě dostal dřív, než jsem si to stačil uvědomit. Nejenže se mu podařilo obemknout můj krk dlouhými, kostnatými prsty, ale síla jeho stisku navíc naznačovala, že to nejsou jenom kosti. Sevřel jsem mu zápěstí, ale nijak jsem si tím nepomohl, stisk nepovolil. Sehnul jsem se a otočil, čímž jsem se vymanil z jeho sevření, ale on stále dotíral, sápal se po mně a škrábl mě do tváře. Nerad mlátím chlapa, který se nenaučil, k čemu jsou pěsti, ale taky nemám rád, když mě někdo škrábe, takže jsem ho levačkou odstrčil a pravačkou mu jednu ubalil. Zavrávoral, ale zeď ho zachránila před pádem. "Nechte toho," řekl jsem ostře. "Nechci..." Uskočil stranou a kopl mě! Krk mě bolel, když jsem promluvil, na tváři jsem měl škrábanec, a teď tohle. Podruhé jsem ho praštil silněji, než jsem měl v úmyslu. Neskácel se, jen se prostě sesul k zemi. Jako by byl roztál. Pak už se nepohnul. Sehnul jsem se, abych se na něj podíval, a pak jsem se kolem něj protáhl, abych prozkoumal byt. Jediný důvod, kterému jsem dokázal přičítat jeho hrubý nedostatek pohostinnosti, ještě než se vůbec dozvěděl, kvůli čemu jsem přišel, byl, že tam má někoho, kdo by tam být neměl. Ale byt byl prázdný. Skládal se jen z ložnice, kuchyně a koupelny. Všechny místnosti jsem prohlédl, nakoukl do skříně a pod postel a vrátil se k nájemníkovi. Byl pořád mimo. Vzhledem k jeho neochotě nechat mě byť jen předestřít mu své úmysly se nezdálo pravděpodobné, že bych od něj mohl při svém záměru odvézt ho do Wolfova domu očekávat nějakou spolupráci, takže jsem se rozhodl ho svázat. Byl příliš velký, než aby se s ním dalo něco dělat v té malé, úzké předsíni, a tak jsem ho odtáhl do kuchyně. Za pomoci pár metrů šňůry na prádlo ze zásuvky v kuchyni a kotouče lepicí pásky ze skříňky v koupelně jsem ho měl brzo naaranžovaného tak, že by mě měl alespoň poslouchat bez škrábání a kopání. Právě jsem mu přelepoval ústa třetím kouskem leukoplasti, když zazvonil zvonek. Vyskočil jsem. Zvonek zazvonil znovu. Takže takhle to bylo. Ne že byl někdo v bytě, ale někoho čekal. Našel jsem na zdi tlačítko, kterým se dole odjišťovaly dveře, a několikrát ho stiskl. Rychlým pohledem jsem přejel své právě dokončené dílo, vyšel jsem z kuchyně, zavřel za sebou dveře a otevřel vstupní dveře do haly. Zespodu jsem slyšel lehké a váhavé kroky stoupající po kobercem nepokrytém schodišti. Ještě než se zjevila hlava, rozhodl jsem se, že je to žena, a taky byla. Když došla nahoru, znovu se zastavila, rozhlédla se a spatřila mě. Její tvář byla pro mě nová. Padesát let, možná o trochu víc, štíhlá a upravená, v norkovém kožichu. Zdvořile jsem pozdravil: "Dobrý večer." Zeptala se jakoby se zatajeným dechem: "Vy jste... Philip Tingley?" Přikývl jsem. "Nepoznáváte mě?" Zdálo se, že jsem se něčeho dotkl. "Jak bych vás mohla poznat?" zeptala se ostře. "Nevím. Třeba podle mé sochy v parku." Ustoupil jsem ze dveří, aby mohla projít. "Pojďte dál." Na vteřinu zaváhala, pak povytáhla ramena, jako by zaujímala postoj tváří v tvář nějakému nebezpečí, a protáhla se kolem mě. Následoval jsem ji, nasměroval do obytné ložnice a zabouchl dveře. Přede mnou se vše utápělo v temnotách, obrazně řečeno, ale každopádně jsem se mohl pokusit chvíli tápat. Přistoupil jsem k ní. "Dovolte, vezmu vám kabát. Tohle není zrovna křeslo, na jaké jste zvyklá, ale bude to muset stačit." Se zachvěním se ode mě odvrátila a nervózně se rozhlédla okolo sebe. Když se posadila, nechala přijít do kontaktu s odřeným, ušmudlaným čalouněním jen nepatrný kousek svého těla, taktak se to dalo nazývat sezením. Pak na mě pohlédla. Nikdy jsem se nepovažoval za nějakou mimořádnou pastvu pro oči, má přitažlivost pramení spíše z duševna, ale na druhou stranu obluda taky nejsem a její výraz se mi nezamlouval. "Zdá se," riskl jsem to, "že něco na mně nesplnilo vaše očekávání." Opovržlivě si odfrkla. "Řekla jsem vám po telefonu, že u mě se nejedná o nic sentimentálního a nikdy se ani nejednalo." "Fajn," souhlasil jsem. "Ani já nejsem sentimentální." "To bych ani nečekala." Kdyby zvuk jejího hlasu přepadl přes hranu střechy, vyrobil by tam rampouchy. "Nemáte to v sobě ani z jedné strany. Ani od svého otce, ani ode mě. Můj bratr říká, že jste vyděrač. Také říká, že jste zbabělec a že blafujete, ale tomu já nevěřím, vzhledem k tomu, z jaké krve pocházíte. Řeknu vám upřímně, myslím, že můj bratr dělá chybu." Odměřovala slova. "Proto jsem přišla. Myslí si, že přijmete, co nabízí, ale já ne. Vím, že já bych to nevzala, a jedna vaše polovina pochází ze mě." Myšlenky mi vířily hlavou, snažil jsem se zorientovat.

Nejlepší tip se zdál být, že jsem vyděrač, takže jsem se pokusil tomu dostát jízlivým úšklebkem. "Tak on si myslí, že jsem zbabělec, ano?" Vydal jsem krátké odporné zachechtání. "A taky si myslí, že přijmu jeho nabídku? Nepřijmu!" "Co byste přijal?" "To, co jsem řekl! To je mé poslední slovo!" "To není poslední slovo," řekla ostře. "I vy děláte chybu. Jste blázen, jestli si myslíte, že vám můj bratr dá milion dolarů." "Dá, nebo se uvidí." "Ne. Nedá." Pohnula se v křesle a já si myslel, že se hodlá vytratit, ale nehodlala. "Všichni muži jsou blázni," řekla hořce. "Myslela jsem si, že mám chladnou hlavu a dokážu se o sebe postarat, ale bylo mi předurčeno být zničena muži. Když jsem pěkně pracovala v továrně, říkala jsem si, že tím to pro mě s muži skončilo, ale existuje víc způsobů. Nepopírám, že máte jisté právo na... na něco, ale váš požadavek je směšný. To, co můj bratr nabízí, je rovněž směšné, to připouštím. Kdybych jen měla vlastní peníze, ale nemám. Jste zatvrzelí blázni, vy oba. On se nikdy nenaučil dělat kompromisy a vy zjevně taky ne. Ale v tomhle budete muset, vy oba." Opět jsem nasadil ten zlotřilý úšklebek:. "Je to tvrdohlavej náfuka," prohlásil jsem. "Na kompromis musejí být dva. Co on?" Otevřela ústa a zase je zavřela. "No," řekl jsem jízlivě, "koukám, že vy taky nejste nijak obzvlášť bystrá. Čeho jste myslela, že dosáhnete tím, že sem přijdete a vytmavíte mi to? Myslíte si, že jsem dost velkej trouba na to, abych řek, fajn, smažeme ten rozdíl, a vy poběžíte zpátky za ním? To by bylo dobrý, že?" "Přinejmenším by to..." "Ne!" Vstal jsem. "Chcete, aby se to vyřídilo. To já taky. On taky a já to vím. Dobrá, pojďme ho navštívit společně. Pak nám budete moct oběma říct, abychom udělali kompromis. Pak se uvidí, kdo je směšný. Pojďme." Vypadala vyjeveně. "Myslíte teď?" "Myslím teď hned." Zarazila se. Měla námitky. Přemohl jsem je. Měl jsem výhodu a využíval ji. Když jsem si oblékal kabát, ještě tam seděla a kousala se do rtu. Pak se zvedla a připojila se ke mně. Když jsme sešli dolů a vyšli na chodník, nestálo tam žádné auto kromě mého, zjevně tedy přijela taxíkem. Pochyboval jsem, že by měl Philip Tingley auto, takže jsem ho ignoroval. Zamířili jsme na roh a mávli na taxi. Stáhla se do svého rohu a já, poté co udala adresu východně od Páté avenue, jsem jí ten kompliment oplatil. Během jízdy neprojevila přání konverzovat. Dovolila Philipovi, aby zaplatil taxikáři, což mi vzhledem k okolnostem připadalo poněkud ubohé. Před masivními zdobenými dveřmi do haly mi uhnula a já stiskl kliku a otevřel je. Vnitřní dveře se otevřely bez vyzvání a ona prošla, se mnou v patách. Muž v uniformě je za námi zavřel. Zdálo se, jako by se celá scvrkla a její tvář byla bledá a napjatá. Byla ztuhlá strachy. Zeptala se toho muže: "Je pan Judd nahoře?" "Ano, slečno Juddová." Vedla mě po schodech nahoru do rozlehlé místnosti se stovkami knih, krbem a přesně takovými křesly, jaké mám rád. V jednom z nich seděl muž, kterého jsem rád neměl. Když jsme vstoupili, otočil k nám hlavu. Z jejího staženého hrdla vyšel hlas: "Guthrie, myslela jsem..." Zastavil ji zuřivý svit jeho očí. Ten by zastavil každého. Přešel jsem k němu a zeptal se: "Je Aiken poblíž?" Ignoroval mě. Promluvil ke své sestře, jako by byla jen mastný flek na koberci: "Kde se tu vzal tenhle muž?" "To je dlouhá historie," řekl jsem, "ale zkrátím to. Šla do bytu Philipa Tingleyho a tam jsem byl já a ona si myslela, že já jsem on." Mávl jsem rukou. "Záměna totožnosti." "Myslela..." Neměl slov. Už kvůli tomuhle stálo za to sem přijít. Jeho sestra na mě vytřeštěnýma očima zírala. Zaměřil se na ni. "Zmiz odsud!" řekl s chladnou zlobou. "Ty pitomá huso!" Byla poražená. Šla. Počkal jsem, až se za ní zavřely dveře, a pak jsem řekl: "Měli jsme spolu dlouhý rozhovor. Je to skutečně zajímavá situace. Nyní vám mohu vyřídit pozvání, které jsem se vám chystal předestřít včera, když jste mě přerušil. Pojedete na Pětatřicátou ulici navštívit Nero Wolfa." "Promluvím si s vámi," procedil skrze zuby. "Posaďte se." "Ne. Já vás pozval první. A nelíbíte se mi. Jestli se budete vykrucovat a vyvlékat se z toho, přísahám, že tu historku prodám nějakému bulvárnímu plátku a do smrti budu žít z výnosu z ní." Ukázal jsem na dveře. "Tudy."

Wolfe seděl za stolem. Já s otevřeným zápisníkem za svým. Guthrie Judd byl na stanovišti svědků poblíž Wolfova stolu. Wolfe vyprázdnil sklenici s pivem, otřel si rty a opřel se. "Zdá se," řekl, "že si neuvědomujete, že se vám věci naprosto vymkly z rukou. Jediné, co můžete udělat, je ušetřit nám trochu času, což bychom, myslím, ocenili. Nic neslibuji. Detaily můžeme zjistit i bez vás, pokud budeme muset, nebo je zjistí policie. Policie je těžkopádná a často nepříliš diskrétní, ale když se jim ukáže, v čem se mají hrabat, odvedou dost dobrou práci. Víme, že Philip Tingley je syn vaší sestry, a to je hlavní věc. To je to, co jste se úporně snažil zatajit. Zbývá doplnit zbytek. Kdo například je Philipův otec?" Judd přimhouřil oči, zatnul zuby a beze slova na něj hleděl. "Kdo je Philipův otec?" opakoval Wolfe trpělivě. Judd vytrval ve své póze. Wolfe pokrčil rameny. "Jak chcete." Obrátil se ke mně. "Zavolejte inspektora Cramera. S těmi muži, které má, bude takováhle věc... Chtěl jste něco říct, pane?" "Ano," odsekl Judd. "K čertu s vámi. Philipův otec je mrtvý. Byl to Thomas Tingley. Arthurův otec." "Chápu. Takže Arthur byl Philipův bratr." "Nevlastní bratr." Judd vypadal, jako by to radši řekl kulkami než slovy. "Thomas byl ženatý a měl se svou ženou dvě děti, syna a dceru. Ten syn byl Arthur." "Byla jeho žena ještě naživu, když...?" "Ano. Má sestra šla pracovat do Tingleyho továrny v roce 1909. Mně bylo tenkrát dvacet pět let, zrovna jsem se vším začínal. Jí bylo devatenáct. Arthur byl o rok nebo o dva mladší než já. Jeho otec, Thomas, se blížil k padesátce. V roce 1911 mi sestra řekla, že je těhotná, a kdo je za to zodpovědný. V té době už jsem vydělával trochu víc peněz, a tak jsem ji poslal na jisté místo na venkově. V září téhož roku se jí narodil chlapec. Má sestra ho nenáviděla, aniž ho vůbec spatřila. Odmítla na něj pohlédnout. Byl umístěn v dětském domově a já i ona jsme na něj zapomněli. V té době jsem byl tak zaneprázdněn svými záležitostmi, že jsem úplně opomněl některé důležité věci, které zasluhovaly mou pozornost. Až o mnoho let později mi došlo, že na tom místě mohly zůstat nějaké záznamy, které by bylo lepší zničit, a tak jsem to nechal prošetřit." "To bylo kdy?" "Teprve před třemi lety. Tehdy jsem zjistil, co se stalo. Thomas Tingley zemřel v roce 1913 a jeho žena o rok později. Jeho syn Arthur se oženil v roce 1912 a jeho manželka zemřela při nehodě. A v roce 1915 Arthur legálně adoptoval toho čtyřletého chlapce z dětského domova." "Jak jste věděl, že to byl právě tenhle chlapec?" "Šel jsem za Arthurem. Věděl, že ten chlapec je jeho nevlastní bratr. Jeho otec mu na smrtelné posteli všechno pověděl a pověřil ho, aby se o dítě postaral... potají, protože tehdy Thomasova žena ještě žila. O dva roky později, poté co Arthurova manželka zemřela a zanechala ho bezdětného, se rozhodl pro adopci." "Řekl jste, že jste nechal pátrat po těch záznamech. Měl je Arthur?" "Ano, ale nechtěl mi je dát. Pokoušel jsem se ho přesvědčit. Nabídl jsem mu... přemrštěnou sumu. Byl zatvrzelý, neměl

mě rád a byl zklamaný z chlapce, který se ukázal jako naprostý blázen." Wolfe zavrčel: "Takže jste vyvinul snahu získat ty záznamy jiným způsobem." "Ne, to tedy ne." Koutek Juddových úst se stočil nahoru. "Nepodaří se vám udělat ze mě postavu do melodramatu. Do toho nepasuji. Ani do vraždy ne. Znal jsem Arthurovu povahu a neměl jsem strach z nějakých nepříjemností z jeho strany a on mi navíc udělal ústupek. Vložil ty papíry do zamčené schránky ve svém sejfu a odkázal schránku a její obsah mně. Ne, že by mi řekl, kde to je. To jsem zjistil až později." "Kdy?" "Před dvěma dny." Wolfe zdvihl obočí. "Dvěma dny?" "Ano. V pondělí ráno zavolal Philip do mé kanceláře. Naposledy jsem ho viděl, když byl měsíc starý, ale on prokázal svoji totožnost a měl s sebou kopie těch záznamů. Požadoval milion dolarů." Judd zvýšil hlas. "Milion!" "Co bylo tou pákou, pohrůžka, že to zveřejní?" "Ach ne. Udělal to uhlazeněji. Řekl, že za mnou přišel jen proto, že mu jeho adoptovaný otec neposkytuje víc než ubohou almužnu - řekl almužnu - a že ho ve své poslední vůli vydědil. Arthur byl natolik hloupý, že mu tu závěť dal přečíst, ještě to pěkně rozmazal, řekl bych, a když Philip viděl, že mi jeho otec odkázal zamčenou schránku, zavětřil kořist. Ukradl ji ze sejfu, nechal otevřít a měl to. Jeho pohrůžkou nebylo to, že všechno zveřejní, ale že podá žalobu na mě a mou sestru za způsobené škody, za to, že jsme ho jako novorozeně opustili, což bylo ve svém důsledku vlastně totéž, jenže takhle tomu dal ušlechtilejší fasádu. A to jsme za žádných okolností nemohli připustit, aby se stalo, a on to věděl." Wolfe řekl: "Tak proč jste mu nezaplatili?" "Protože to bylo šílené. Přece nemáte jen tak po ruce milion dolarů." "Já ne, ale vy byste mohl." "Neměl jsem je. A chtěl jsem záruku, že tím to skončí. Například jsem si musel být jistý, že dostanu všechny originální záznamy, a jediný, kdo mě ohledně toho mohl dostatečně ujistit, byl Arthur. Měli jsme se setkat v pondělí. Philipa jsem na den odložil. Příští ráno, včera, mi Arthur telefonoval, že schránka ze sejfu zmizela, ale ani tak nechtěl přijít do mé kanceláře nebo se se mnou někde setkat, takže jsem musel jít já za ním." Vzhlédl jsem s úšklebkem od svého zápisníku. "Jo, a já vás potkal, když jste vycházel. Jak jsem vám tou křídou..." Neomaleně pokračoval, aniž na mě alespoň pohlédl. "Šel jsem do jeho kanceláře a řekl mu o Philipově požadavku a pohrůžce. Rozzuřil se. Domníval se, že Philip by měl být zastrašen a donucen se schránky vzdát, ale já ne. Měl jsem jiný návrh, ale s ním se nedalo pohnout. Musel si to udělat po svém. Nechali jsme to na tom, že si odpoledne promluví s Philipem, a my tři jsme se měli sejít a vypořádat to mezi sebou příštího rána, ve středu - to by bylo dnes - v jeho kanceláři. Musel jsem to přijmout..." "Tohle neprojde," řekl Wolfe bez obalu. "Nezkoušejte žádné finty." "Já nezkouším. Říkám vám..." "Lež, pane Judde. To není dobré. Vy tři jste se měli sejít v Tingleyho kanceláři v úterý večer, ne ve středu ráno. A vy jste tam šel..." Zbytek jsem propásl. Zazvonil zvonek a já šel otevřít, protože Fritz neměl ještě dovoleno se příliš přepínat. Jediný pohled přes sklo mi ukázal kukuč tak příliš dobře známý, že jsem nasadil řetízek, a pak teprv jsem otevřel dveře na těch patnáct centimetrů, které dovoloval. "Žádné nepotřebujeme," řekl jsem drze. "Jděte k čertu," dostalo se mi strohé odpovědi. "Chci vidět Guthrieho Judda. Je tady." "Jak to víte?" "Tak jsme byli informováni u něj doma. Dejte pryč ten zatracený řetízek..." "Třeba se tu jen zastavil při cestě jinam. Posaďte se, než to zjistím." Šel jsem do kanceláře a oznámil Wolfovi: "Inspektor Cramer chce vidět Judda. U něj doma mu řekli, že šel sem." Judd, vždy pohotový, promluvil: "Chci vaše čestné slovo." "To nedostanete," odsekl Wolfe. "Přiveďte pana Cramera." Vrátil jsem se do haly, sundal řetízek, otevřel doširoka dveře a Cramer zamířil do kanceláře se mnou v patách. Poté, co něco zavrčel místo pozdravu, si stoupl nad Judda a promluvil k němu: "Tohle je důvěrná záležitost. Velmi důvěrná. Jestli chcete jít..." Judd pohlédl koutkem oka na Wolfa. Wolfe si odkašlal. Judd řekl: "Posaďte se. Spusťte." "Ale varuji vás, pane Judde, je to extrémně..." "Odpověděl vám," řekl Wolfe. "Prosím, vezměte to tak stručně, jak je to jen možné." "Chápu." Cramer přejel pohledem z jednoho na druhého. "To se vám líbí, co? Vyhovuje mi to." Posadil se, položil koženou tašku na zem před sebe, natáhl se, odjistil zámky a otevřel ji. Narovnal se a pohlédl na Judda. "Asi před hodinou byla na policejní velitelství na mé jméno doručena balíkovou poštou speciální zásilka." Sehnul se a vyndal z taška nějaký předmět. "Tohle bylo v tom balíku. Smím se vás zeptat, jestli jste to už někdy viděl?" Judd řekl: "Ne." Cramerovy oči se pohnuly. "Vy, Wolfe? Vy, Goodwine?" Wolfe zavrtěl hlavou. Já prohlásil: "Nevinen." Cramer pokrčil rameny. "Jak vidíte, je to kovová schránka se zámkem. Na vršek byla neohrabaně vyryta písmena GJ, pravděpodobně špičkou nože. První věc je tahle: Schránka tohoto popisu, včetně písmen GJ na vrchu, vám byla odkázána Arthurem Tingleym v jeho závěti. Policejní komisař se vás na to dnes odpoledne ptal a vy jste prohlásil, že o takové schránce nic nevíte a nemáte tušení, co by mohla obsahovat. Je to tak, pane Judde?" "Ano," potvrdil Judd. "Hombert mi řekl, že podle závěti se měla ta schránka najít v sejfu v Tingleyho kanceláři, ale tam nebyla." "Správně. Druhá věc je, že zámek byl vypáčen. Takhle už to bylo, když jsme balík otevřeli. Třetí věc je její obsah." Cramer pohlédl na Judda. "Chcete, abych pokračoval?" "Jen do toho." "Dobrá." Cramer zdvihl obočí. "Položka jedna, pár dětských botek." Vyndal je, abychom si je mohli prohlédnout. "Položka dvě, tištěný dokument o stavu vaší bankovní firmy. Ze 30. června 1939. Vaše jméno bylo zakroužkováno perem a inkoustem a stejně tak suma představující kompletní majetek 230 000 000 dolarů a něco." Vrátil složku do schránky a vyndal další exponát. "Položka tři, velká žlutá obálka. Původně byla zapečetěná, ale vosk byl zlomen a obálka otevřena. Zvenku je tento nápis, psaný písmem Arthura Tingleyho: Důvěrné. V případě mého skonu doručit nedotčené panu Guthrie Juddovi. Arthur Tingley." Judd natáhl ruku. "To je moje." Tón jeho hlasu byl ostrý a rozkazovačný. "A vy jste to otevřel..." "Ne, pane, já ne." Cramer nepouštěl obálku z ruky. "Už to bylo otevřené. Je to nepochybně váš majetek a nakonec vám bude jistě vydán, ale prozatím si to ponecháme. Vzhledem k okolnostem. Obsahuje křestní list malého Philipa s datem 18. září 1911, čtyři stránky záznamů z Domova Ellen Jamesové ohledně pobytu mladé ženy jménem Martha Juddová v tomto zařízení a rukou psané prohlášení s datem 9. července 1936, podepsané Arthurem Tingleym. Také je zde doklad o zákonné adopci Philipa Tingleyho Arthurem Tingleym s datem 11. května 1915. Pokud si přejete prozkoumat tyto dokumenty teď, v mé přítomnosti..." "Ne," odsekl Judd. "Žádám, aby mi ta schránka a její obsah byly neprodleně odevzdány." Cramer zavrtěl hlavou. "Prozatím, pane..." „Podám na vás žalobu o navrácení zabavených věcí." "Pochybuji, že byste uspěl. Důkaz v případu vraždy..." "To nemá s Tingleyho vraždou nic společného." "To taky doufám." Cramerův hlas zněl, jako by to myslel vážně. "Já jsem jen pouhý policista a vy víte, kdo jste vy. Muž ve vašem postavení a takováhle věc. Pro státního návladního to bylo jako horký brambor, a tak to hodil na krk mně. Takže

je to má práce, tak je to. Máte sestru jménem Martha. Byla v Domově Ellen Jamesové v roce 1911?" "Bylo by od vás rozumné," řekl Judd ledově, "kdybyste následoval příkladu státního návladního." Namířil prstem na tu schránku. "Chci to a požaduji to." "Jo, to už jsem slyšel. Já dokážu být tvrdý, víte, dokonce i na vás. Zkusme tohle. Prohlásil jste, že jste to nebyl vy, kdo vstoupil do budovy Tingleyho továrny včera večer v sedm třicet. Stále na tom trváte?" "Ano." "Vezmeme vašeho řidiče k nám na velitelství." Z Juddova hrdla vyšel pohrdlivý zvuk. "A také Philipa Tingleyho. Můžete klidně sestoupit ze svých výšin. Někdo bude mluvit, nemyslete si, že ne. Jestli čekáte..." Zazvonil telefon. Zvedl jsem ho a zjistil, že seržant Poster si přeje mluvit s inspektorem Cramerem. Cramer přistoupil k mému stolu a vzal si to. Asi dvě minuty jen poslouchal a něco si pro sebe bručel. Nakonec řekl: "Přiveďte ho sem, do domu Nero Wolfa," a zavěsil. "Pokud nic nenamítáte," obrátil se k Wolfovi. „Proti čemu?" chtěl vědět Wolfe. „Proti malému rozhovoru s Philipem Tingleym. Našli ho v jeho bytě, v kuchyni, svázaného a s roubíkem." Mám a vždycky budu mít v srdci teplé místečko pro Philipa Tingleyho. S ohledem na situaci, jak se jevila z jeho úhlu pohledu, když ten středeční večer v sedm hodin vstoupil do kanceláře Nero Wolfa. Za zády měl dva statné policisty. Byl obklopen nepřítelem. Čelist měl opuchlou, v hlavě mu muselo hučet a sotva se držel na nohou. Věděl, že jsem silnější než on. A přece, čertovský chlap, ve chvíli, kdy mě spatřil, se na mě plnou parou vrhl, jako by jediné, o co usiloval, bylo umístit mi za každou cenu na těle bombu! Takový duch vyhrává baseballové zápasy. Poldové po něm skočili. Chvatně jsem se zvedl, ale oni ho dostali a drželi ho. "Co to, sakra, je?" vyptával se Cramer. "To je soukromá záležitost," vysvětloval jsem, když jsem si sedal. "To jsem byl já, kdo mu pošramotil čelist a svázal ho. Nemá to žádný vliv na..." Znovu jsem byl na nohou. Jediným náhlým, mocným trhnutím svého kostnatého těla se Philip osvobodil ze sevření a dal se do pohybu. Ne však směrem ke mně, změnil cíl. Teď šel po kovové schránce na Cramerových kolenech. Nejenže po ní hrábl, on ji i dostal. Poldové zase šli po něm, tentokrát s větší vervou. Jeden z nich drapl schránku a druhý ho skolil k zemi. Přispěchal jsem na pomoc, společně jsme ho zvedli a nastrkali do křesla. Supěl jako lední medvěd v horkém letním dni, mračil se na nás, ale přestal se pokoušet. "Pískněte si na posily," pronesl Cramer sarkasticky. Pohlédl na mě. "Říkal jste, že jste mu pošramotil čelist? Tak to si probereme jako první." Začal jsem vysvětlovat, ale Philip se do nás znovu pustil, tentokrát slovně. Spatřil Judda. "Vy!" zaječel. "Vy jste to vzal! Zabil jste ho a vzal jste to! A falešně jste mě obvinil! Přiměl jste ji říct, že jde za mnou, a pak jste poslal toho chlapa..." "Sklapněte!" okřikl jsem ho. "Judd mě nikdy nikam neposlal a nikdy nepošle. Skutečně za vámi přišla, ale místo vás se setkala se mnou." "On vzal tu skříňku!" "Vy zatracený idiote," řekl Judd hořce. "Úplně se znemožníte..." "To stačí," zavrčel Cramer. "Jestli..." "Nepokoušejte se mě zastrašovat, inspektore..." "To se, sakra, nepokouším. Jestli se vám to nelíbí, jděte si zavolat právníka. Hlídejte tu schránku, Postere." Cramer pohlédl na Philipa. "Poznáváte to?" "Ano! Je moje!" "Neříkejte. Kdy a kde jste ji předtím viděl?" "Viděl jsem ji, když..." „.Nebuďte hlupák," vyštěkl Judd. Vstal. „Pojďte do toho se mnou. Já vás z toho dostanu. Hlavně nechte ústa zavřená." "Příliš pozdě, pane Judde." To se ozval Nero Wolfe. "Buď buďte zticha, nebo jděte domů. Jste poražen." "Nikdy jsem nebyl poražen." "Fuj! Teď ano. A nacházíte se v mém domě. Pokud se budete pokoušet mě přerušovat, pan Goodwin vás s nadšením vyhodí." Wolfe se obrátil k Philipovi: "Pane Tingley, obávám se, že jste si vytáhl nejkratší sirku. Policie má tu schránku. Její obsah je znám, takže už na pana Judda nemůžete nasadit žádnou páku. A ještě jste až po krk v jiné kaši. Pan Judd, který vám radí držet ústa zavřená, sám mluvil. Víme o vaší pondělní návštěvě u něj a o požadavcích, které jste mu předložil, o kopiích listin z té schránky, které jste mu ukázal, o vašem rozhovoru s Arthurem Tingleym včera odpoledne a o jeho plánu, abyste se u něj sešli včera večer..." Philip zuřivě vyštěkl na Judda: "Vy špinavá kryso..." Wolfe to přešel. "Také víme, že jste tam šel. Došel jste k té budově pěšky v dešti, na sobě jste měl pršiplášť, vstoupil jste v sedm čtyřicet a opět vyšel o sedm minut později. Co jste uvnitř viděl? Co jste dělal?" "Neodpovídejte mu," nařídil mu Judd ostře. "Je to pouhý..." "Ušetřte si to," opáčil mu Philip s hrubým pohrdáním. Vzpurně pohlédl na Wolfa. "Ano, šel jsem tam, vešel jsem a viděl jsem ho ležet mrtvého na podlaze." "Co...?" chtěl už vyhrknout Cramer, ale Wolfe ho zarazil: "O tohle se postarám sám... Pane Tingley, prosím vás, abyste se zamyslel. Možná vím víc, než se domníváte, že vím. Přišel jste tam v sedm čtyřicet -je to tak?" "Tak nějak, ano." "A Tingley byl mrtvý?" "Ano." "Co když mám důkaz, že byl naživu v osm hodin?" "Ten mít nemůžete. Byl mrtvý, když jsem tam přišel." "Byla tam Amy Duncanová?" "Ano, ležela v bezvědomí na zemi." "Viděl jste v budově ještě někoho?" "Ne." "Kam jste ještě šel, kromě Tingleyho kanceláře?" "Nikam. Šel jsem rovnou tam a rovnou ven." "Byl jste tam sedm minut. Co jste dělal?" "Já..." Philip se zarazil a zavrtěl se na křesle. "Zkusil jsem Amy pulz. Chtěl jsem ji odtamtud odnést... ale neodvážil jsem se... a ona normálně dýchala a pulz měla také dobrý. Pak jsem..." Odmlčel se. "Ano? Co jste?" "Hledal jsem tu schránku. Dvířka sejfu byla dokořán, ale tam nebyla. Podíval jsem se ještě na několik dalších míst, a pak jsem uslyšel, že se Amy hýbe, nebo jsem si to myslel, a tak jsem šel pryč. Stejně jsem věřil, že tam předtím byl Judd, zabil ho a tu schránku vzal, takže jsem ani nedoufal, že ji najdu. Tak jsem šel." Wolfe se na něj zamračil. "Jste si vědom toho," otázal se, "co říkáte? Přemýšlíte vůbec trochu?" "To si pište, že jo." "Blbost. Už předtím jste ukradl tu schránku ze sejfu a měl ji ve svém držení. Jak byste ji tedy býval mohl včera večer v kanceláři hledat?" "Neměl jsem ji ve svém držení." "Ale jděte. Nebuďte takový tupec..." "Říkám, že jsem ji neměl. Měl jsem ji dřív. Ale v tu chvíli už ne. Přišel do mého bytu, našel ji a odnesl." "Kdo? Kdy?" "Můj nevlastní bratr. Arthur Tingley. Včera odpoledne byl u mě v bytě - nevím, jak se tam dostal - a našel ji." Tak tohle, pomyslel jsem si, když jsem otáčel stránku ve svém zápisníku, byla pochůzka, která odvolala Tingleyho z jeho kanceláře, když jsem si s ním přišel promluvit o tom chininu. Wolfe se zeptal: "Jak to víte?" "Protože mi to řekl. Včera odpoledne měl tu schránku tam, ve svém sejfu." "Vy tvrdíte, že v pět hodin včera odpoledne byla ta schránka v Tingleyho sejfu v jeho kanceláři?" "To tvrdím." "A když jste se o dvě hodiny později, v sedm čtyřicet, vrátil, byla pryč?" "Byla. Judd tam byl. Judd ji vzal. A jestli si ten všivej opičák myslí, že může..." "Buďte prosím zticha," řekl Wolfe podrážděně. Zavřel oči. Seděli jsme. Wolfovy rty se pohybovaly, vtahoval je dovnitř a špulil ven. Judd chtěl něco říct, ale Cramer ho okřikl. Inspektor znal tahle znamení stejně dobře jako já. Wolfovy oči se otevřely, ale nebyly upřeny na Judda nebo Philipa, nýbrž na mě. "V kolik hodin," zeptal se, "začalo včera pršet?" Odpověděl jsem: "V sedm večer." "Přesně v sedm?" "Možná chvilku po. Ne dlouho."

"Předtím ani kapka?" "Ne." "Dobrá." Zakýval prstem na seržanta Fostera. "Půjčte mi tu schránku." Poster mu ji podal. Wolfe pohlédl na Philipa Tingleyho: "Když jste ji ukradl z toho sejfu, neměl jste k ní klíč. Takže jste ji vypáčil?" "Ne," popřel to Philip."Nevypáčil jsem ji." "Kov je poškrábaný a pokroucený..." "Za to nemůžu. Já to neudělal. To nejspíš Judd. Já ji vzal k zámečníkovi a namluvil mu, že jsem ztratil klíč, a přiměl ho, aby mi zhotovil náhradní." "Takže včera odpoledne byla zamčená?" "Ano." "Dobrá." Wolfe vypadal, že je sám sebou potěšen. "Tím se to řeší, řekl bych. Podíváme se." Načež popadl schránku pevně oběma rukama a začal s ní zuřivě třást ze strany na stranu. Jeho chování naznačovalo, že něčemu naslouchá, ale jediné, co bylo slyšet, byly nárazy botiček na kovové stěny schránky. S uspokojením přikývl. "To sedí," prohlásil. "Zbláznil se," řekl Cramer. "V žádném případě. Jednoho dne, pane Cramere... ale ne, myslím, že nikdy. Rád bych s vámi a s Archiem prohodil pár slov. Mohli by vaši muži vzít tyto lidi do předního pokoje?" Když se za nimi zabouchly zvukotěsné dveře, Cramer přistoupil k Wolfovi s vysunutou bradou. "Tak heleďte..." "Ne," řekl Wolfe rozhodně. "Toleruji vaši přítomnost zde a to je vše. Odvedete z mého domu někoho z hostů se zatykačem, ano? Chci vědět, co bylo odneseno z kanceláře pana Tingleyho." "Ale jestli Judd..." "Ne. Odveďte si je, jestli chcete, zmizte s nimi odsud a já budu pokračovat sám." "Vy víte, kdo zabil Tingleyho?" "Jistě. Vím o tom vše. Ale potřebuji ještě něco. Co všechno bylo z té kanceláře odneseno?" Cramer si těžce povzdechl. "Ach jo, k čertu s vámi. Mrtvola. Dva zakrvavené ručníky. Nůž a to závaží. Pět malých skleniček s nějakou látkou uvnitř, které jsme našli v zásuvce Tingleyho psacího stolu. Nechali jsme udělat rozbor jejich obsahu, neobsahovaly žádný chinin. Bylo nám řečeno, že to jsou rutinní vzorky." "To je vše?" "Ano." "Jiné skleničky se vzorky nebyly nalezeny?" "Ne." "Takže je to stále tam. Mělo by být. Musí být... Archie, jděte pro to. Najděte to a přineste sem. Pan Cramer zatelefonuje svým mužům, které tam má, aby vám pomohli." "Jim," zavrčel Cramer. "To že udělám?" "Jistěže ano." "Co se mě týká," vložil jsem se do toho, "když něco hledám, dokážu zázraky, ale mám přece jen lepší výsledky, když vím, co hledám." "Fuj! Co jsem to po vás včera při obědě plivl?" "Ach, tak to je ono? Fajn." Vyrazil jsem. K Tingleyho továrně to bylo autem jen tři minuty a já si spočítal, že Wolfovi bude trvat přece jen o něco déle, než přiměje Cramera, aby uskutečnil ten telefonát, a tak jsem se nechal dovézt taxíkem na Východní devětadvacátou ulici, tam jsem si vyzvedl sporťák a jel odtamtud. Vstupní dveře na vrcholku kamenného schodiště byly zamčené, ale právě když jsem zvedal ruku, abych na ně vyťukal nějaké znamení, zaslechl jsem zevnitř zvuk kroků a v momentě se otevřely a z nich na mě shlížel nějaký čahoun. "Jste Goodwin?" zeptal se. "Jsem pan Goodwin. Stará lady Cramerová..." "Jo. Podle řeči přesně odpovídáte tomu, co jsem o vás slyšel. Vstupte." Vstoupil jsem a o pár kroků před ním vyšel nahoru. V Tingleyho kanceláři nás očekávalo jakési stvoření s malinkými ústy ve velkém obličeji, sedělo za stolem a listovalo novinami. "Vy, hoši, mi máte pomoct," oznámil jsem jim. "Oukej," řekl ten za stolem povýšeně. "Zatím jsme se jen rozcvičovali. Ale tuhle místnost měl na starosti Bowen. Jestli si myslíte, že po Bowenovi najdete byť jen špendlík..." "To stačí, kluci," řekl jsem vznešeně. "Bowen to dělá docela slušně, ale postrádá citlivost. Je příliš vědecký. Užívá pravidla a metody, zatímco já používám mozek. Například, protože prohledal tenhle psací stůl, je to sto ku jedné, že nezanedbal jediný centimetr, ale co když opomněl podívat se do tohohle klobouku?" Ukázal jsem na Tingleyho klobouk, který stále visel na háčku. "To klidně mohl, protože na prohledávání klobouku není nic vědeckého, prostě ho jen vezmete a prohlédnete si ho." "To je úžasné," řekla Malá ústa. "Ještě nám něco objasněte." "Jistě, velmi rád." Přešel jsem místnost. "Ptáte se, proč by dal Tingley nějaký předmět do klobouku? Je to pro něj zcela logické místo. Chtěl ho vzít s sebou domů a zároveň ho chtěl mít schovaný před někým, kdo by tu mohl čmuchat ve stole a na jiných pochopitelných místech. Nebyl to snadno pochopitelný muž. A já taky nejsem." Natáhl jsem ruku a sundal klobouk z háčku. A ono to opravdu bylo v klobouku! To mi vynahradilo všechnu smůlu, co jsem kdy měl v posledních letech. Něco takového už se mi nikdy znovu nepřihodí. Bylo to tak naprosto neočekávané, že jsem to málem upustil, když se to vykutálelo z klobouku, ale chňapnul jsem po tom, chytil to a měl - maličkou skleničku, takovou, jaká se v továrnách používá na vzorky. Byla asi ze dvou třetin plná a měla tužkou nadepsanou nálepku: "11-14-Y". "Vidíte," prohlásil jsem a sakra se snažil, aby se mi hlas netřásl vzrušením, "je to otázka používání mozku." Zírali na mě úplně oněmělí. Vytáhl jsem svůj kapesní nůž, špičkou ostří jsem nabral trochu obsahu skleničky a vložil ho do úst. Bože, chutnalo to tak sladce... chci říct hořce! Vyplivl jsem to. "Povýším vás, chlapci," řekl jsem velkoryse. "A zvýším vám plat. A dám vám měsíc dovolené." Odešel jsem. Ani jsem si nesundal kabát a klobouk... Bylo moc zlé, že hned první den, co byl Fritz po chřipce zpátky v práci, musela být večeře odložena, ale nedalo se nic dělat. Zatímco jsme čekali, až se dostaví Carrie Murphyová, šel jsem do kuchyně, dal si sklenici mléka a snažil se Fritze rozveselit tím, že jsem mu řekl, že po chřipce lidé často úplně ztratí chuť. V půl osmé se Wolfe usadil za stůl a já se zápisníkem za svůj. V křesle blízko mě byl s poldou za zády usazen Philip Tingley. Vedle něj Carrie Murphyová, slečna Yatesová a další polda. Inspektor Cramer se nacházel na druhém konci Wolfova stolu, vedle Guthrie Judda. Žádný z nich nevypadal nijak šťastně, obzvláště Carrie. Právě s ní Wolfe začal, poté co mu Cramer přenechal slovo. "Na tomhle by nemělo mnoho být," řekl Wolfe odměřeně. Čímž chtěl říct, že doufá, že na tom nic nebude, takhle před večeří. "Slečno Murphyová, šla jste včera večer do bytu slečny Yatesové, abyste s ní probrala jistou záležitost?" Carrie přikývla. "Telefonovala někam?" "Ano." "Komu volala a v kolik hodin?" "Panu Arthurovi Tingleymu. Bylo osm hodin." "K němu domů, nebo do kanceláře?" "Do kanceláře." Polkla. "Nejdřív to zkoušela domů, ale tam nebyl, takže zavolala do kanceláře a tam ho zastihla." "Mluvila s ním?" "Ano." "A vy?" "Ne." Wolfův pohled se přesunul. "Slečno Yatesová. Je prohlášení slečny Murphyové pravdivé?" „Je," řekla pevně Gwendolyn. "Poznala jste Tingleyho hlas?" "Bezpečně. Slýchala jsem ho celý svůj život..." "Jistěže. Děkuji." Wolfe se obrátil k dalšímu. "Pane Philipe Tingley. Včera odpoledne vás váš otec... váš otec... váš bratr požádal, abyste přišel k němu do kanceláře večer v sedm třicet. Je to tak?" "Ano!" odpověděl Philip útočně. "Šel jste tam?" "Ano, ale ne v sedm třicet. Opozdil jsem se o deset minut."

"Viděl jste ho?" "Viděl jsem ho mrtvého. Na podlaze za zástěnou. Viděl jsem tam také Amy Duncanovou, v bezvědomí, a zkusil jsem jí pulz a..." "Přirozeně. Jste člověk, a tak jste projevil trochu lidskosti." Wolfe udělal grimasu. "Jste si jistý, že byl Arthur Tingley mrtvý?" Philip zavrčel: "Kdybyste ho viděl..." "Měl podříznuté hrdlo?" "Ano a krev se

rozlévala..." "Děkuji," řekl úsečně Wolfe. "Pane Guthrie Judde." Dva páry oči se setkaly. Wolfe na něj namířil prstem. "No, pane, vypadá to, že to budete muset rozsoudit. Slečna Yatesová tvrdí, že Tingley byl naživu v osm hodin, a Philip říká, že byl mrtvý v sedm čtyřicet. Rádi bychom od vás slyšeli, v jakém stavu byl v sedm třicet. Povíte nám to?" "Ne." "Jestli ne, jste hlupák. Opona spadla. Ještě je tu šance, že se ta záležitost do tisku nedostane, pokud se mi bude chtít být diskrétní. Jenže já nejsem povinen, na rozdíl od státních zaměstnanců, chránit tajemství prominentních lidí před zvědavostí veřejnosti. Dělám svou práci a vy mi můžete trochu pomoct. Pokud ne..." Wolfe pokčil rameny. Judd vydechl nosem. "Nuže?" zeptal se netrpělivě Wolfe. "Tingley byl mrtvý." Judd ta slova vyplivl. "Takže jste vstoupil do té budovy a šel do kanceláře? V půl osmé?" "Ano. To byl čas té schůzky. Tingley ležel na podlaze s podříznutým hrdlem. Poblíž byla mladá žena, kterou jsem nikdy neviděl, v bezvědomí. Byl jsem v té místnosti méně než minutu." Wolfe přikývl. "Nejsem policista a určitě nejsem státní návladní, ale je, myslím, docela pravděpodobné, že nikdy nebudete muset tuhle historku vykládat v soudní síni. Nebudou vám dělat potíže. Nicméně v případě, že dostanete předvolání na lavici svědků, jste připraven odpřísáhnout to, co jste právě řekl?" "Jsem." "Dobrá." Wolfův pohled sklouzl ke slečně Yatesové. "Jste stále přesvědčená, že to byl Tingley, s kým jste mluvila, slečno Yatesová?" Vyrovnaně mu pohlédla do očí. "Jsem." Hlas měla dokonale pod kontrolou. "Neříkám, že lžou. Nevím. Vím jen, že jestli někdo napodoboval hlas Arthura Tingleyho, nikdy jsem neslyšela nic, co by se mu tak podobalo." "Stále si myslíte, že to byl on?" "Myslím." "Proč jste mi dnes ráno řekla, že když jste přišla včera domů, postavila jste deštník do vany, aby odkapal?" "Protože..." Zarazila se a z její tváře se dalo snadno vyčíst, co se stalo. Uvnitř hlavy se jí rozezněl poplach. Něco na ní křičelo: "Pozor!" "Proč," zeptala se hlasem, který byl o vlásek tenčí než předtím, ale stále poměrně vyrovnaný. "To jsem řekla? Nepamatuji se." ‚Ale já ano," prohlásil Wolfe. "Důvod, proč to vytahuji, je ten, že jste mi také řekla, že jste přišla domů ve čtvrt na sedm. Pršet začalo až v sedm, tak proč váš deštník potřeboval okapat v šest patnáct?" Slečna Yatesová si odfrkla. "Co vy si všechno nepamatujete," řekla jízlivě. "I to, co jsem vůbec neřekla..." "Tak dobrá. Přít se o to nebudeme. Existují dvě možná vysvětlení. První, že váš deštník namokl bez deště. Druhé, že jste šla domů ne v šest patnáct, jak vy říkáte, ale mnohem později. Dávám přednost tomu druhému, protože dobře zapadá do jediné uspokojivé teorie vraždy Arthura Tingleyho. Kdybyste byla šla domů v šest patnáct, jak říkáte, nemohla byste být v kanceláři a uhodit slečnu Duncanovou, která dorazila deset minut po sedmé. Samozřejmě, mohla jste odejít a pak se do kanceláře vrátit, ale tím by se na věci mnoho nezměnilo." Slečna Yatesová se usmála. To byla chyba, protože svaly kolem úst neměla pod kontrolou, takže z toho vyšel úšklebek. Výsledkem bylo, že místo aby působila sebejistým a lhostejným dojmem, pouze vypadala, že je jí špatně. "Ta teorie má počátek v době před několika týdny," začal Wolfe. "Jak jste poznamenala dnes ráno, ten podnik a to místo pro vás znamenalo všechno, neměla jste jiný život. Když společnost Potraviny a Nápoje učinila nabídku, že podnik koupí, lekla jste se a po úvaze jste byla přesvědčená, že Tingley ho dříve či později prodá. Stará továrna by byla pravděpodobně opuštěna a vy s ní. To pomyšlení jste nemohla snést. Zvážila jste různé způsoby, jak tomu zabránit, a připadla jste na myšlenku pokazit výrobek, to jest poničit jeho pověst tak, aby ho společnost Potraviny a Nápoje už nechtěla. Zvolila jste to, co jste považovala za menší ze dvou zel. Nepochybně jste si myslela, že pověst může být postupně znovu napravena." Carrie na svou šéfovou užasle zírala. "Vypadalo to," pokračoval Wolfe, "že by to mohlo fungovat. Jediná potíž spočívala v tom, že jste si byla příliš jistá sama sebou. V duchu jste se natolik ztotožnila s úspěchem a vůbec s existencí toho podniku a s tím, co tam probíhalo, že vás nikdy ani ve snu nenapadlo, že by vás mohl Tingley potají prověřovat. Včera odpoledne jste to zjistila, když jste načapala slečnu Murphyovou se vzorkem směsi, kterou jste připravovala. A neměla jste vůbec čas zvážit situaci, ani s tím něco udělat, protože vzorek se už dostal k Tingleymu. Nechal vás čekat v továrně, dokud Philip neodešel, zavolal své neteři - vy jste zjevně netušila, že tohle udělal - a pak si vás pozval do své kanceláře a obvinil vás." "To je lež," prohlásila slečna Yatesová chvatně. "Je to lež! On mě neobvinil! On ne...!" "Fuj! Nejenže vás obvinil, on vám také oznámil, že má důkaz. Skleničku, kterou mu předtím odpoledne doručila slečna Murphyová, se směsí vámi připravenou. Předpokládám, že vás vyhodil. Možná vám také řekl, že má v úmyslu nechat vás soudně stíhat. Představuji si, že jste ho zapřísahala, úpěnlivě prosila a naléhala jste na něj i potom, co se k vám obrátil zády a stál nad umyvadlem. Nevěděl, že jste vzala z jeho stolu těžítko, a nikdy už se to nedozvěděl. Rána ho omráčila. Šla jste, vzala nůž a dokončila práci. On tam ležel na podlaze a vy jste prohledávala místnost a snažila se najít lahvičku se vzorkem, kterou dostal od slečny Murphyové, když jste zaslechla kroky." Z hrdla se jí vydral přidušený zvuk. "To vás přirozeně vyplašilo," pokračoval Wolfe. "Ale byly to kroky jediné osoby, a to ženy. Tak jste se postavila za zástěnu s těžítkem v ruce a doufala, že ať už je to kdokoliv, půjde rovnou ke kanceláři a vstoupí a ono to tak skutečně bylo. Když procházela kolem zástěny, uhodila jste ji. Pak jste dostala nápad, podle kterého jste se ihned zachovala - přitiskla jste jí prsty na rukojeť nože, ze které jste samozřejmě předtím své otisky prstů setřela..." Byl přerušen Carrií Murphyovou, která v hrůze zalapala po dechu. Zareagoval na to, aniž spustil oči ze slečny Yatesové: "Pochybuji, že vaším úmyslem bylo, aby z toho byla obviněna slečna Duncanová. Pravděpodobně jste si spočítala - a na nepřipravenou a rychlou úvahu ve stresu to bylo dobré, že až se zjistí, že těžítko bylo otřeno, ale rukojeť nože ne, vyvodí se z toho, že slečna Duncanová nezabila Tingleyho, ale že se někdo neobratně pokusil na ni tu vraždu hodit. Což by od vás mělo odvrátit podezření, protože vy jste s ní vycházela dobře a nechovala jste proti ní žádnou zášť. To byl opravdu dobrý tah na to, jak byl kvapný. Kvapný, protože tehdy vás zachvátila panika, a navíc jste nenašla tu skleničku. Předpokládám, že jste už předtím zjistila, že sejf je otevřený, a podívala se tam, ale teď jste to zkusila ještě jednou. Žádnou skleničku jste neviděla, ale v přihrádce byla kovová schránka. Zdvihla jste ji a zatřásla s ní a ono to znělo, jako by sklenička byla uvnitř." Cramer zavrčel: "Ať mě vezme ďas." "Nebo," pokračoval Wolfe, "to znělo natolik podobně, že vám to stačilo. Schránka byla zamčená. Jít znovu do továrny a najít něco, čím byste ji vypáčila - to ne. Kromě toho sklenička jinde nebyla, takže musela být uvnitř. Prchla jste. Vzala jste schránku a vyšla ven zadním východem, protože vepředu mohl někdo být - třeba auto čekající na slečnu Duncanovou. Pospíchala jste domů v dešti, protože tou dobou jistě pršelo a zrovna jste postavila deštník do vany a svlékla si kabát, když dorazila slečna Murphyová." "Ne!" vyhrkla Carrie

Murphyová. Wolfe se na ni zamračil. "Proč ne?" "Protože ona... ona byla..." "Klidná, vyrovnaná a jako obvykle? To předpokládám. Výjimečně chladná a schopná hlava, která se třicet let spokojila s tím, že se zaobírala pochoutkami." Wolfův pohled byl stále upřen na slečnu Yatesovou. "Zatímco jste mluvila se slečnou Murphyovou, dostala jste nápad. Řekla jste si, že dovedete rozhovor až k momentu, kdy by bylo na místě zatelefonovat Tingleymu, což jste udělala. Nejdřív jste zavolala k němu domů, pak do kanceláře a předstírala jste rozhovor s ním. Už sám ten nápad byl dost chytrý, ale váš další postup byl přímo geniální. Nezmínila jste se o tom policii a totéž jste poradila i slečně Murphyové, protože jste si byla vědoma, že byste s tím pohořela, pokud by někdo vešel do kanceláře nebo by slečna Duncanová nabyla vědomí před osmou hodinou. Kdyby vyšlo najevo, že tam někdo byl, a slečna Murphyová by se o tom telefonátu prořekla, mohla jste říct, že jste byla oklamána někým, kdo napodoboval Tingleyho hlas, nebo dokonce že jste ten rozhovor předstírala, aby to na slečnu Murphyovou zapůsobilo. Kdyby se ale ukázalo, že se tam nikdo neobjevil, s tím telefonátem by to vyšlo, protože slečna Murphyová by to potvrdila." Cramer vydal netrpělivé zavrčení. "Už toho nebude o moc víc," řekl Wolfe. "Ale před slečnou Murphyovou jste nemohla otevřít tu schránku. A pak přišla policie. To pro vás musela být zlá chvíle. Jak jen jste měla příležitost, otevřela jste násilím schránku a dokážu si představit vaše zklamání a úlek, když jste tam skleničku nenašla. Jen pár dětských botiček a obálku! Byla jste v kaši a ve svém zoufalství jste udělala něco nesmírně hloupého. Samozřejmě, nechtěla jste mít tu schránku u sebe v bytě, chtěla jste se jí zbavit, ale proč jste ji, proboha, posílala panu Cramerovi? Proč jste do ní nevložila něco těžkého a nehodila ji do řeky? Předpokládám, že jste prozkoumala obsah té obálky a napadlo vás, že kdyby se o tom policie dozvěděla, obrátila by svou pozornost k Juddovi a Philipovi. Musela jste přijít o rozum. Místo aby bylo podezření namířeno proti Philipovi nebo Juddovi, výsledek byl přesné opačný, protože bylo jasné, že ani jeden z nich by tu schránku policii neposlal, tudíž se k ní musel dostat někdo jiný." Gwendolyn Yatesová seděla vzpřímeně a ztuhle. Snažila se držet a šlo jí to dost dobře. Už jí z hrdla nevycházely žádné neartikulované zvuky a nekřičela něco o lžích a ani nehodlala. Byla to pěkně tvrdá děvenka a vzdorovala. "Ale teď už máte zase všech pět pohromadě," řekl Wolfe s náznakem obdivu v hlase. "Dáváte si to do kupy, že? Uvědomujete si, že nemůžu dokázat nic nebo jen málo z toho, co jsem právě řekl. Nemohu prokázat, co vám Tingley včera řekl, ani v kolik hodin jste odtamtud odešla, ani že jste sebrala ze sejfu tu schránku a vzala ji s sebou, ani že jste to byla vy, kdo ji poslal panu Cramerovi. Dokonce ani nemůžu dokázat, že tam v osm hodin nebyl někdo, kdo napodobil v telefonu Tingleyho hlas. Nemůžu dokázat nic." "Kromě tohohle." Odsunul křeslo, otevřel zásuvku ve svém psacím stole, něco z ní vyndal, vstal, obešel stůl a vystavil ten předmět zraku Carrie Murphyové. "Prohlédněte si to, prosím, důkladně, slečno Murphyová. Jak vidíte, je to malá lahvička ze dvou třetin něčím naplněná. Na ní je nalepený bílý štítek popsaný tužkou: Jedenáct, pomlčka, čtrnáct, pomlčka, ypsilon. Dává vám to nějaký smysl? Znamená to Y Yatesová? Podívejte se na to..." Ale Carrie nedostala příležitost podrobit to důkladné inspekci, natož pronést verdikt. Z místa dva metry vzdáleného se k nim vrhla postava slečny Yatesové. Nevydala žádný zvuk, ale vymrštila se takovou rychlostí a s takovou silou, že prsty její dopředu natažené ruky, které minuly to, po čem šly, málem vypíchly Wolfovi oko. Hrábl po jejím zápěstí, ale nechytil ho, a v tu chvíli se ze židle zvedl jeden z policistů a dostal ji. Popadl ji zezadu za paži a znehybnil ji. Stála, nesnažila se vymanit. Pohlédla na Wolfa, který couvl, a vyjela na něj: "Kde to bylo?"
Řekl jí to...

Seděli jsme u večeře, která byla konečně hodná toho jména, když zazvonil zvonek u dveří. Šel jsem otevřít. Pár, který vešel, nepochybně potřeboval vzpruhu. Leonard Cliff vypadal jako něco, co na vás vykoukne z temné jeskyně. Amy Duncanová byla bledá, měla ztrhané rysy a krví podlité oči. "Musíme vidět pana Wolfa," prohlásil Cliff. "Právě jsme mluvili s právníkem a on říká..." "Nezajímá," řekl jsem svižně. "Wolfe už na tom případu nedělá. Konec. Hotovo." Amy zalapala po dechu. Cliff mě popadl za paži. "To nemůže! To nejde! Kde je?" "Večeří. A mimochodem, snažil jsem se vás, lidičky, sehnat po telefonu. Mám pro vás pár novinek. Slečna Yatesová je zatčená, právě ji odsud odvedli. Pan Wolfe by ji rád nechal pohnat před soud za to, že ho nakrmila chininem, ale poldové dávají přednost vraždě. Je vinna obojím." "Cože!" "Cože!" "Jupí!" Rozjařeně jsem zamával. "Mám důkaz. Je po všem. Noviny už nebudou uveřejňovat vaše fotografie." "Chcete říct... ona... oni... to... my..." "Tak se to dá taky říct. Míním tím, že operace byla dovedena k úspěšnému konci. Jste opět obyčejní občané." Zírali na mě, pak střídavě na sebe a potom se vrhli jeden druhému kolem krku. Ten stav, ve kterém se oba nacházeli, nemohl být dán jen pouhou fyzickou přitažlivostí. Stál jsem tam a trpělivě na ně hleděl. Brzo jsem si odkašlal. Nevěnovali mi pozornost. "Až budete tím stáním unaveni," řekl jsem, "v kanceláři je křeslo, které pojme dva. Připojíme se k vám po večeři." Vrátil jsem se k Wolfovi, abych mu pomohl se slukou flambovanou v brandy.